ስለ ቤተ ክርስቲያን የሥነ ሥርዓት እርምጃ . . . ጠቢብ ሁን

1ኛ ቆሮንቶስ 5–6

በቆሮንቶስ የነበረችው ቤተ ክርስቲያን የተከፋፈለች ብቻ ሳትሆን ጸጋዋን የተገፈፈችም ነበረች። በጉባኤው ውስጥ ኃጢአት ነበረ፥ የሚያሳዝነው ደግሞ ሁሉም ስለ ኃጢአቱ ያውቅ ነበር። ነገር ግን ማንም ስለዚህ ጉዳይ ምንም ለማድረግ የፈለገ አይመስልም።

የትኛውም ቤተ ክርስቲያን ፍጹም አይደለም፥ ነገር ግን የሰው ፍጹም አለመሆን መታጣት ለኃጢአት ማመካኛ ሊሆን አይገባውም። ወላጆች ልጆቻቸውን በፍቅር መቅጣት እንዳለባቸው ሁሉ፥ አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናትም በምእመናኖቻቸው ላይ የሥነ ሥርዓት እርምጃ መውሰድን መለማመድ አለባቸው። የቤተ ክርስቲያን የሥነ ሥርዓት እርምጃ ማለት ወንጀለኛን ለመያዝ የተሰማሩ «ትሕትና የጎደላቸው የፖሊሶች ቡድን» ተግባር ማለት አይደለም። ይልቁኑ ልባቸው የተሰበረባቸው የባዘነውን የቤተሰብ አባል ለመመለስ የሚሹ የወንድሞችና እኅቶች ቡድን ነው።

በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ከነበሩት አንዳንድ አባላት ሁኔታውን ተጋፍጠው ለመለወጥ ስላልፈለጉ፥ ጳውሎስ ለቤተ ክርስቲያኒቱ ሦስት ጠቃሚ እሳቤዎችን አቀረበ።

ቤተ ክርስቲያኒቱን አስቡ (1ኛ ቆሮ. 5፡1–13)

«ይህ ኃጢአት ለቤተ ክርስቲያኒቱ ምን ያስከትላል?» የሚለው በእርግጥ ጠቃሚ እሳቤ ነው። ክርስቲያኖች «ቅዱሳን ለመሆን የተጠሩ» ናቸው (1፡2) እናም ይህ ማለት ለእግዚአብሔር ክብር የተቀደሰ ሕይወት ማለት ነው። አንድ ክርስቲያን ቤተ ክርስቲያኑን የሚወድድ ከሆነ፥ ኃጢአት እንዲያደክማት እና ምስክርነቷን እንዲያበላሽባት ዳር ቆሞ አይመለከትም።

እንዴት ነው ምላሽ የምንሰጠው? ጳውሎስ ሦስት ወሮ መመሪያዎችን ቤተ ክርስቲያኒቱ እንድትከተል ሰጣት።

በኃጢአታቸው እንዲያዝኑ (5፡1–2)። ይህ ቃል የሚያገለግለው ለሞተ ሰው፥ ሰው ሊገልጸው የሚችለውን ምናልባትም በጣም ጥልቅ እና የሚጎዳ የግል ኃዘን ለማመልከት ነው። በማዘን ፈንታ በቆሮንቶስ

የነበሩ ሰዎች በትዕቢት ተነፉ። ቤተ ክርስቲያናቸው በጣም «ክፍት አቋም» ስለነበራት፥ ዘማውያን እንኳ በጥሩ ይዞታ የቤተ ክርስቲያኒቱ አባላት መሆን መቻላቸውን ይመጻደቁበት ነበር!

የወቅቱ ኃጢአት በቤተሰብ መካከል የተፈጸመ ወሲብ ነበር። የታወቀ ክርስቲያን (የቤተ ክርስቲያን አባል የነበረ) በዘላቂ የወሲብ ጎብረት ከእንጀራ እናቱ ጋር ይኖር ነበር። ጳውሎስ በሴቲቱ ላይ ፍርድ ስለማያስተላልፍ (ቁ. 9–13)፥ ይህች ሴት የጉባኤው አባል፥ ምናልባትም ክርስቲያን እንኳ ያልነበረች እንደሆነ እንገምታለን። እንዲህ ዓይነቱ ኃጢአት በብሉይ ኪዳን (ዘሌ. 18፡6–8፤ 20፡11) እና በአሕዛብ ሕዝቦች ሕጎችም የተወገዘ ነው። ጳውሎስ «የዚያም ዓይነት ዝሙት በአሕዛብስ የማይገኝ ነው!» በማለት ቤተ ክርስቲያንን አሳፈራት።

ክርስቲያናዊ ሕይወት ደስታ የሞላበት ግብዣ ዓይነት (ቁ. 8) መሆኑ እውነት ቢሆንም፥ ኃዘን የሚሆንበትም አንዳንድ ጊዜያት አሉ። ክርስቲያን ወንድም ወይም እኅት ኃጢአት በሚያደርጉበት ጊዜ፥ ወቅቱ ቤተሰቡ የሚያዝንበትና ለወደቀው አማኝ እርዳታን የሚሻበት ነው (ገላ. 6፡1–2)። የጌታን ነገር በተመለከተ በቆሮንቶስ የነበረው ወንድም «ሞቶአል»። ከጌታ እና በቤተ ክርስቲያን የተቀደሰ ሕይወት ከሚኖሩት ሰዎች ጎብረት ተለይቶአል።

በኃጢአት ላይ ፍረዱ (5፡3–5)። ክርስቲያኖች አንዳችን የሌላችንን አቋመ ልቡና (ማቴ. 7፡1–5)፥ ወይም አገልግሎት (1ኛ ቆሮ. 4፡5) እንድንፈርድበት የሚገባ ባይሆንም፥ ስለ እርስ በርሳችን ጠባይና ተግባር እውነተኞች እንድንሆን ይጠበቅብናል። በራሴ የመጋቢነት አገልግሎት፥ በቤተክርስቲያን የሥነ ሥርዓት እርምጃ እንዲደረግ ማነሣሣት ያስደሰተኝ ጊዜ ፈጽሞ የለም፤ ነገር ግን በመጽሐፍ ቅዱስ የታዘዘ ስለሆነ፥ እግዚአብሔርን መታዘዝ እና ግላዊ ስሜቶችን ወደ ጎን ማድረግ ይገባናል።

ጳውሎስ እዚህ ላይ የገለጸው ጥፋተኛው በመለኮታዊ ሕግ መሠረት የተዳኘበትን አፌሴላዊ የቤተ ክርስቲያን ስብሰባ ነው። ግልጽ ኃጢአት በግልጽ ሊዳኝ እና ሊወገዝ ይገባዋል። (ጌታችን ስለ ቅጣት– የሥነ ሥርዓት እርምጃ የሰጠውን መመሪያ፥ ከማቴዎስ 18፡15–20 አጥና።) ኃጢአቱ ከጉያ ውስጥ ተሸጉጦ የሚታለፍ አልነበረም፤ አገር ያወቀው እና ከቤተ ክርስቲያን ውጭ በነበሩት ባልዳኑ ሰዎች መካከል እንኳ የተገኘ ነበር።

ቤተ ክርስቲያን በአንድ ላይ ተሰብስባ ጥፋተኛውን ማስወገድ ነበረባት። ጳውሎስ ሲያዝዛቸው የተጠቀመውን ጠንካራ ቃል ልብ

በል። «የአባቱን ሚስት ያገባ» (ቁ. 2)፥ እንደዚህ ያለው ለሥጋው ጥፋት «ለሰይጣን እንዲሰጥ» (ቁ. 5)፥ «አስወግዱ» (ቁ.7)፥ «ከመካከላችሁ አውጡት» (ቁ.13)። ጳውሎስ ጥፋተኛውን በልስላሴ እንዲያስተናግዱት አላላሰባቸውም። በእርግጥ አስቀድሞ የቤተ ክርስቲያኒቱ መንፈሳዊ መሪዎች ሰውየውን ለመመለስ በግል የጣሩ ይመስለናል።

ይህ መደረግ የነበረበት በኢየሱስ ክርስቶስ ሥልጣን – በስሙ እንጂ በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ሥልጣን አልነበረም። የቤተ ክርስቲያን አባልነት ከባድ ነገር ስለሆነ በቀላል ወይም በግድ የለሽነት የሚያዝ ጉዳይ አይደለም።

ክርስቲያንን «ለሰይጣን» መስጠት ማለት ምን ማለት ነው? ደኅንነቱን ማሳጣት ማለት አይደለም፤ ቀድሞ ነገር ደኅንነትን የምታድል ቤተ ክርስቲያን አይደለችም። አንድ ክርስቲያን ከጌታ እና ከአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ጋር ኅብረት ሲኖረው፥ ልዩ በሆነ ጥበቃ ከሰይጣን ይጋረዳል። ነገር ግን ከእግዚአብሔር ኅብረቱን ካቋረጠ እና ከቤተ ክርስቲያን ከተወገደ፥ የጠላት «መቀለጃ» ይሆናል። በኃጢአት የወደቀው አማኝ ንስሐ ገብቶ ወደ ጌታ እንዲመለስ፥ እግዚአብሔር የጥፋተኛውን ሰውነት ሰይጣን እንዲያጠቃ ሊፈቅድለት ይችላል።

ኃጢአትን (አሮጌውን እርሾ) አስወግዱ (5፡6–13)። እዚህ ላይ የቀረበው የፋሲካ እራት ምሳሌ ነው (ዘፀአ. 12)። እኛን ከኃጢአታችን አርነት ለማውጣት ደሙን ያፈሰሰው የእግዚአብሔር በግ ኢየሱስ ነው (ዮሐ. 1፡29፤ 1ኛ ጴጥ. 1፡18–25)። በግብጽ የነበሩት አይሁድ ከሞት ያመለጡት የጠቦቱን በግ ደም በመቀባት ነበር። ደሙን ከቀቡት በኋላ፥ የአይሁድ ቤተሰቦች የፋሲካውን እራት ተመገቡ። ከመስፈርቶቹ አንዱ በመኖሪያቸው ምንም ዓይነት እርሾ እንዳይገኝ የሚል ነበር። በበዓሉ ላይ የሚቀርበው ቂጣም እንኳ ያልቦካ ነበር።

እርሾ የኃጢአት ምሳሌ ነው። ትንሽ ሆኖ ነገር ግን ኃይለኛ ነው፤ የሚሠራው በስውር ነው፤ ከዚያም ሊጡን «ይነፋዋል»፤ ከዚያም ይሰራጫል። ኃጢአት በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ያደርግ የነበረው እንደ ትንሽ እርሾ ነበር። መላውን እንጀራ (ጉባኤውን) ያረከሰ ነበር። በቀዶ ሕክምና መወገድ እንደሚገባው በሰውነት ውስጥ እንዳለ አደገኛ ካንሰር ነበር።

ቤተ ክርስቲያን ከ«አሮጌው እርሾ» – ክርስቶስን ከማመናችን በፊት ከነበሩ የሕይወት ግላንግሶች – ራሷን ማጽዳት አለባት። ምቀኝነትና ክፋትን (ብቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን አባላት መካከል ብዙ ቅሬታዎች ነበሩ) አስወግደን በእነዚህ ቦታ ትሕትናን እና እውነትን

መተካት አለብን። እንደ እንጆራ (1ኛ ቆሮ. 10:17)፥ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን በተቻለ መጠን ንጹሕ መሆን አለባት።

ይሁንና ቤተ ክርስቲያን *በውጭ ባሉት* መፍረድና መኮነን የለባትም። የዚህ ዓይነቱ ፍርድ ወደፊት የሚሆን ሲሆን ኃላፊነትን የሚወስደውም እግዚአብሔር ነው። በቁጥር 9–13 ከዓለም የመለየትን አስፈላጊነት ጳውሎስ እንደገና አጽንኦት ይሰጥበታል። ክርስቲያኖች *ብቸኛ መሆን* ሳይሆን መለየት ነው ያለባቸው። ከኃጢአተኞች ጋር ከመገናኘት ልንወገድ አንችልም፤ ነገር ግን በእነርሱ ኃጢአት መበከልን ልናስወግድ እንችላለን።

በዚህ ስፍራ በተጠቀሱት ዓይነት ኃጢአቶች ክርስቲያን ተብዬው ሰው ከተወነጀለ ቤተ ክርስቲያን ጉዳዩን ከእርሱ ጋር ማስተካከል አለባት። እያንዳንዱ ምእመን ከእርሱ ጋር «መተባበር» የለባቸውም (ቁ. 9– «አትቀላቀሉ»፥ «በጥልቅ አትቀራረቡ»)። ከዚህ ሰው ጋር አብሮ መብላት አልነበረባቸውም፤ ይህም በግል የሚደረገውን ወይም በማኅበር የሚደረገውን የጌታን እራት የሚመለከት ሊሆን ይችላል (1ኛ፡23–34ን ተመልከት)።

የቤተ ክርስቲያን የሥነ ሥርዓት እርምጃ ቀላል ወይም ተወዳጅ አይደለም፤ ነገር ግን አስፈላጊ ነው። በአግባቡ ከተሠራበት እግዚአብሔር የባዘነውን አማኝ ለመውቀስ እና ለመመለስ ይጠቀምበታል። ሁለተኛ ቆሮንቶስ 2፡1–11 እንደሚያሳየው ይህ ሰው ንስሐ ገብቶ ወደ ኅብረቱ ተመልሶአል።

የጠፉ ኃጢአተኞችን አስቡ (1ኛ ቆሮ. 6፡1–8)

በቆሮንቶስ የነበረችው ቤተ ክርስቲያን በፍጥነት በከተማው ውስጥ ምስክርነቷን እያጣች ነበር። ያልዳኑት በጉባኤው መካከል ስላለው ዝሙት ማወቃቸው ብቻ ሳይሆን የቤተ ክርስቲያን አባላት መካሰሳቸውንም ደርሰውበት ነበር። የሥጋ ኃጢአቶች ብቻ ሳይሆኑ የመንፈስ ኃጢአቶችም ነበሩ (2ኛ ቆሮ. 7፡1)።

ግሪኮች በአጠቃላይ፥ ደግሞ አቴናውያን በተለይ የችሎት ሰዎች በመሆን የታወቁ ነበሩ። የግሪክ ቲአትር ደራሲ አሪስቶፋኒስ ከገጸባሕርያቱ አንዱን በካርታ ላይ ግሪክ የት እንዳለች እንዲጠየቅ አደረገ። በዚህ ጊዜ ፈልገው ሲያላዩት፥ የለም ይኼ ነገር ስሕተት መሆን አለበት– ምክንያቱም ምንም የሙግት ሂደት ሲካሄድ አላዩም! ብሎ መለሰ። ይሁንና አሜሪካንም ወደዚህ ዓይነቱ ስመጥርነት በፍጥነት እየተሸጋገረች ነው። በቅርቡ በአሥራ ሁለት ወራት ጊዜ ውስጥ ከ200,000 በላይ የሚሆኑ ከወንጀል ውጭ የሆኑ ክሶች በፌደራሉ ፍርድ ቤቶች ፋይል ተከፍቶባቸው ነበር። ወደ 610,000

ጠበቃዎች (ቁጥራቸው እየጨመረ ነው) ጉዳዮቹን ይዘዋቸዋል። በ1977፥ ከ12 ሚሊዮን ክሶች በላይ በመንግሥት ፍርድ ቤቶች ፋይል ተከፍቶባቸዋል።

ጳውሎስ በዚህ ሁኔታ ውስጥ ሦስት አሳዛኝ ነገሮችን ደርሶባቸዋል። በመጀመሪያ፥ *ኦማኞች ላልዳኑ ሰዎች እያሳዩ የነበሩት ደካማ ምስክርነት ነበር*። የማያምኑ አይሁድ እንኳ ወንጀል-ነክ ያልሆኑ ጉዳዮቻቸውን የሚፈቱት በምኵራብ ችሎታቸው ላይ ነበር። የክርስቲያናችን ችግር ወስዶ «ትክክለኛ ባልሆኑ» እና «በማያምኑ» ፊት መወያየት የወንጌልን ምስክርነት የሚያራክስ ነበር።

ሁለተኛ፥ ምእመናኑ በክርስቶስ የሚጠበቅባቸውን ሙሉ አቋም ይዘው ለመገኘት አልበቁም። ቅዱሳን አንድ ቀን በዓለም እና እንዲያውም በወደቁት መላእክትም ላይ በመፍረዱ ተግባር ስለሚሳተፉ፥ በዚህ በምድር ላይ ሆነው ልዩነቶቻቸውን መፍታት መቻል አለባቸው። ቆሮንቶሳውያን ስለ ታላላቅ ስጠታዎቻቸው በኩራት ይለፍፉ ነበር። ታዲያ ለምን ችግሮቻቸውን ለመፍታት አልተጠቀሙባቸውም?

የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች በቁጥር 4 ላይ ጳውሎስ ባስቀመጠው አባባል እርስ በርስ ይለያያሉ። አንዳንዶቹ መጠነኛ ምፀት የሚጠቀም ይመስላቸዋል። «ፍርድ ቤት ቢያስፈልጋችሁ በቤተ ክርስቲያን የተናቁትን ሰዎች ፈራጆች አድርጋችሁ ታስቀምጣላችሁን? በሙያው በጣም ወደተካነ ነገር ግን ያልዳነ ዳኛ ዘንድ ከምትሄዱ፥ በቤተክርስቲያን ካሉት በጣም ደካማው ምእመን ጉዳዩን እንዲፈታ ብታደርጉ ይሻላችሁ ነበር!» ሌሎች ደግሞ «በቤተ ክርስቲያን የተናቁትን» የሚለውን ሃይማኖት-የለሽ ዳኞችን የሚያመለክት አድርገው ይወስዱታል። ወይም የጳውሎስ አባባል እግዚአብሔር በጣም የተናቀውን የቤተክርስቲያን ምእመን ፈቃዱን ለማሳየት ሊጠቀምበት ይችላል ማለት ይሆናል። ውጤቱ ዞሮ ዞሮ አንድ ነው። ሙግታቸውን ወደ ፍርድ ቤት ማውጣት ለክርስቲያኖች ስሕተት ነው።

በእርግጥ አንዳንድ ጊዜ አንዳንድ ጉዳዮችን ለማስፈጸም ሕግ የሚያስገድዳቸው «ጠቃሚ ክሶች» ይኖራሉ። ጳውሎስ የሚናገረው ስለ እነዚህ አይደለም። ጉዳያቸውን በፍርድ ቤት ለማስፈጸም የቤተ ክርስቲያን አባላት «ጉሮሮ ለጉሮሮ የተናነቁ» ይመስላል። በየቤተ ክርስቲያኖቻችን ዛሬ ክርስቲያን ጠበቃዎች ወንጀል-ነክ ባልሆኑ ጉዳዮች እንደ ሽምጋይ ሆነው ጉዳዮቹን ከፍርድ ቤት ውጭ መፍታታቸውን ማየቴ ያስደስተኛል።

ሦስተኛ አሳዛኝ ክስተትም ነበር። *እርስ በርስ የሚካሰሱት ክወዲሁ የተረቱ ናቸው።* ምንም እንኳ አንዳንዶቻቸው የፍርድ ቤት ጉዳዮቻቸውን የረቱ ቢሆኑም፥ ለእግዚአብሔር ቃል ባለመታዘዛቸው የባሰ ኪሣራና ወይም ሽንፈት ገጥሞአቸው ነበር። «ፈጽሞ በእናንተ ጉድለት ነው» (ቁ. 7) የሚለው «ይህ ለእናንተ ፍጹም ሽንፈት ነው» ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። ጳውሎስ እዚህ ላይ በማቴዎስ 5፡39-42 ያለውን የጌታ ትምህርት ማመልከቱ መሆኑ ምንም የማያጠራጥር ነበር። ወንድምን አጥቶ ምስክርነትንም ከማጣት ገንዘብን ወይም ንብረትን ማጣት ይሻላል።

በራሴ የአገልግሎት ዓመታት ውስጥ፥ ቤተ ክርስቲያኖች እና የቤተ ክርስቲያን አባላት የየግል ችግሮቻቸውን በፍርድ ቤት ለመፍታት ሲሞክሩ የተከሰተውን አሳዛኝ ውጤት አይቻለሁ። እንደ እውነቱ ከሆነ ማንም አያሸንፍም– ከሰይጣን በስተቀር! ወደ ፍርድ ቤት ይሄዱ የነበሩ ቆሮንቶሳውያን ልክ ከሥጋ ዘመዱ ጋር ዝሙት እንደፈጸመው ሰው በጌታ እና በቤተ ክርስቲያን ስም ላይ ውርደትን ያስከተሉ ስለሆነ መቀጣት ይገባቸዋል።

አንድ ለአገልጋይነት የሚማር ተማሪ ትምህርት ቤቱን እንደሚከስ ስልክ ደውሎ የነገረኝ ትዝ ይለኛል። ነገሩ አስተዳደሩ ለትምህርት በጣም አስፈላጊ መስሎ የታየውን ነገር እንደከለከለው ይመስላል። «ረጋ እንዲል»፥ የፋካልቲ አማካሪውን እንዲያናግር እና ይህን አሳብ ከአእምሮው እንዲያወጣ መከርሁት። እርሱም ምክሬን ተቀብሎ መጥፎ ምስክርነትን አራቀ። ከዚህም ሌላ በልምምዱ መንፈሳዊ እድገት አገኘበት።

ጌታን አስቡ (1ኛ ቆሮ. 6፡9-20)

በቆሮንቶስ ከተማ ከፍተኛ ልቅ ወሲብ ነበር። የዛሬው ዓለም እንደተያያዘው ይህ ማኅበረሰብ ወሲብን ልቅ የሚያደርግ፡- ወሲብ ጤናማ አካላዊ ተግባር ነው፥ ታዲያ ለምንድን ነው እንደፈለግን የማንጠቀመው? የሚል ፍልስፍና ነበረው። እግዚአብሔር የመጀመሪያዎቹን ወንድና ሴት ሲያበጅ ወሲብን ፈጠረ፤ ስለሆነም እንዴት መጠቀም እንዳለብን ሊነግረን መብት ያለው እርሱ እንደሆነ ጳውሎስ ያመለክታል። መጽሐፍ ቅዱስ «የባለ ንብረት መመሪያ» ስለሆነ ሰዎች ሊታዘዙት ይገባል።

እግዚአብሔር ወሲባዊ ኃጢአቶችን ያወግዛል፤ ጳውሎስ አንዳንዶቹን በቁጥር 9 ዘርዝሮአል። በዚያን ዘመን ጣዖት ማምለክ እና በሥጋ መደሰት የማይነጣጠሉ ነበሩ። በግብረ ሰዶማዊ ግንኙነት ወንድ እና ወንድ አንዱ እንደ ባል ሌላው እንደ ሚስት ይሆኑ ነበር።

(ጳውሎስ ይህንና ሴት ለሴት ስለሚተኙት በሮሜ 1፡26–27 አውስቶአል።) በቁጥር 10፥ ጳውሎስ የመንፈስ ኃጢአት ሰለባ በመሆን፥ በስግብግብ አመለካከታቸው እርስ በርስ በሚካሰሱ አባላት ላይ ጣቱን ቀሰረ።

ሆኖም ግን እግዚአብሔር የወሲብ ኃጢአትን በማንጻት ኃጢአተኞቹን በክርስቶስ አዲስ ፍጥረት ሊያደርጋቸው ይችላል። «ታጥባችኋል፥ ተቀድሳችኋል፥ ጸድቃችኋል» (ቁ. 11)። የእነዚህ ግሦች ጊዜ የሚያመለክተው የተጠናቀቀ ሥራን ነው። እንግዲህ፥ እግዚአብሔር ለእነርሱ ካደረገላቸው ሁሉ የተነሣ፥ ሰውነታቸውን ለእርሱ አገልግሎት እና ክብር የመጠቀም ግዴታ ነበረባቸው።

እግዚአብሔር አብን አስቡ (6፡12–14)። ሰውነታችንን ፈጥሮአል እናም አንድ ቀን ለክብሩ ያስነሣዋል። (ስለ ትንሣኤ በምዕራፍ 15 በሰፊው ተወስቶአል።) ሰውነታችን እንዲህ ያለ ድንቅ መነሻ፥ ይልቁንም ደግሞ ድንቅ የሆነ የወደፊት ዕድል እንዳለው ስንመለከት እንዴት አድርገን እንዲህ ላለ ክፉ ዓላማ እናውለዋለን?

ቆሮንቶሳውያን በሥጋ መደሰታቸውን ለመከላከል ሁለት ክርክሮችን ያነሣሉ። አንደኛ፥ «ሁሉ ተፈቅዶልኛል» (ቁ. 12)። ይህ ስለ ክርስቲያን አርነት የተሳሳተ አመለካከት በመያዝ የሚነገር ተወዳጅ የቆሮንቶስ አባባል ነው። አርነት የወጣነው ወደ አዲስ ዓይነት ባርነት ውስጥ ለመግባት አይደለም! እንደ ክርስቲያኖች፥ «ይህ ነገር ባሪያ ያደርገኛል ወይ? ይህ ተግባር ለመንፈሳዊ ሕይወቴ ትርፋማ ነው ወይ?» ብለን ራሳችንን መጠየቅ አለብን።

ሁለተኛ ክርክራቸው፥ «መብል ለሆድ፥ ሆድም ለመብል» የሚል ነበር (ቁ. 13)። ወሲብን የሚደሰቱበት እና በጥንቃቄ የሚጠቀሙበት ስጦታ አድርገው ሳይሆን የፍላጎት ጥማታቸውን እንደሚቆርጥላቸው ነገር አስተናገዱት። በሥጋ መደሰት ለወሲብ እንደሆነ ሁሉ ከመጠን በላይ መጠጣት ወይም መብላት ለሆድ ነው፤ ሁለቱም ኃጢአታዊ እና አደገኛ ውጤቶችን ያስከትላሉ። የተወሰኑ ከፍጥረት በእግዚአብሔር የተሰጡን ጤናማ ፍላጎቶች አሉን ማለት፥ ለእነርሱ እጅ ሰጥተን ሁልጊዜ እናርካቸው ማለት አይደለም። ከጋብቻ ውጪ የሆነ ወሲብ አጥፊ ነው፤ በጋብቻ ውስጥ የሆነ ወሲብ ግን የሚለመልም እና ውብ ነው።

ከጋብቻ ውጭ በሆነ ወሲብ በእርግጥ ደስታ ይገኛል፤ *ነገር ግን መታነጽ የለበትም።* ከጋብቻ ውጭ የሆነ ወሲብ ባንክን እንደሚዘርፍ ሰው ነው፤ የሆነ ነገር ያገኛል፥ ሆኖም ግን የእርሱ አይደለም፤ ደግሞም አንድ ቀን ይቀጣበታል። በጋብቻ ውስጥ የሚደረግ ወሲብ ገንዘቡን

በባንክ እንደሚያስቀምጥ ሰው ነው፤ በዚያ ደኅንነት፥ ዋስትና አለ፥ ትርፉን የሚካፈልበትም የለም። በጋብቻ ውስጥ የሚደረግ ወሲብ ለወደፊት ደስታን የሚያመጣ ግንኙነትን ይገነባል፤ ነገር ግን ማንኛውም የክርስቲያናዊ ጋብቻ አማካሪ እንደሚነግርህ ከጋብቻ ውጭ የሚደረግ ወሲብ የወደፊት ግንኙነቶችን የሚያዳክሙ አዝማሚያዎች አሉት።

እግዚአብሔር ወልድን አሰቡ (6፥15–18)። የአማኝ ሰውነት የክርስቶስ አካል ነው (12፥12 *መጨረሻ ተመልከት።*) ከክርስቶስ እና ከኃጢአት ጋር በአንድ ጊዜ መተባበር እንዴት ይቻላል? እንዲህ ዓይነቱን አስተሳሰብ ያስደንቃል። አንዳንድ ቆሮንቶሳውያን የቤተ መቅደስ ዘማውያንን (በአፍሮዳይት ቤተ መቅደስ አንድ ሺህ ያህል ነበሩ) መጎብኘት እና በዝሙት መገናኘት ጉዳት እንደሌለው አድርገው ይመለከቱ ነበር።

ኢየሱስ ክርስቶስ በዋጋ ገዝቶናል (ቁ. 20)፥ ስለሆነም ሰውነታችን የእርሱ ነው። ከጌታ ጋር አንድ መንፈስ ስለሆንን ሰውነታችንን ሕያው መሥዋዕት አድርገን ልናቀርብለት ይገባል (ሮሜ 12፥1–2)። እያንዳንዱን ቀን ሰውነትህን ለክርስቶስ በማስረከብ ብትጀምር፥ ቀኑን ሙሉ በሰውነትህ በምታደርገው ነገር የምታመጣው ትልቅ ለውጥ አለ።

ጳውሎስ የወሲብ ኃጢአትን ከባድነት ለመግለጽ ወደ ዝክረ ፍጥረት (ዘፍ. 2፥24) *ያመለክታል።* ወንድ እና ሴት ሰውነታቸውን በሚያዋህዱበት ጊዜ *መላው ሁለንተናቸው ይካተታል።* ወሲብ ከራሱ ጋር ጥልቅ እና ዘላቂ ውጤቶችን ይዞ የሚመጣ በጣም ሥር የሰደደ «የአንድነት» ልምምድ አለው። ጳውሎስ ሰው በአካሉ ሊፈጽመው ከሚችለው ኃጢአት ሁሉ የወሲብ ኃጢአት እጅግ በጣም ከባድ መሆኑን ያስጠነቅቃል። ምክንያቱም ሁለንተናን (ቁ. 8) የሚያካትት ተግባር በመሆኑ ነው። ወሲብ በአንድ የሰውነት አካል ላይ ብቻ የሚፈጸም ተግባር አይደለም። «ወንድ»ና «ሴት» መሆን መላ አካልን ያካትታል። የወሲብ ልምምድ በመላ ሁለንተና ላይ የሚሰራጭ መዘዝ አለው ማለት ነው።

ጋብቻ ራሰን የመሰጠት ነገር ስላለበት፥ ጳውሎስ ከአመንዝራ ጋር በሥጋ መተባበር ከጋብቻ ጋር አቻ ነው የሚል አሳብ አልነበረውም። ወንድና ሴት አዲሱን ጎጆአቸውን ለመመሥረት የወላጆቻቸውን ቤት ይለቅቃሉ። *መሠረቱ* የእርስ በርስ መሰጠት ስለሆነ *በጋብቻ ውስጥ የሚደረግ ወሲብ* የሚያንጽ የእድገት ልምምድ እንዳለው እንድናስተውል ይህ ይረዳናል። ሁለት ሰዎች ፍቅራቸውንና ታማኝነታቸውን በቃል ኪዳን ሲያጸኑ፥ የሚገነቡበትን ጠንካራ

መሠረት ይጥላሉ። ጋብቻ ወሲብን በመከላከል እርስ በርስ የተሰጣጡ ጣምራዎች፥ በዚህ አስደናቂ ልምምድ እንዲያድጉ ያስችላቸዋል።

እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱሰን አሰቡ (6፡19–20)። እግዚአብሔር አብ ሰውነታችንን ፈጠረ፤ እግዚአብሔር ወልድ ደግሞ ተቤዥቶት የራሱ አካል ክፍል አደረገው፤ እግዚአብሔር መንፈስ በሰውነታችን ውስጥ በመኖር የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ያደርገዋል። ሰውነታችንን አግባብ ለሌለው ወሲባዊ ተግባር በማጋለጥ የእግዚአብሔርን ቤተ መቅደስ የምናረክሰው እንዴት ነው?

የእናንተ የሚለው ቃል ብዙ ቁጥር ሲሆን፥ ነገር ግን *ሰውነት* እና *ቤተመቅደስ* ነጠላ ቁጥር ናቸው (ቁ. 19)። እዚህ ላይ ጳውሎስ እየገለጸ ያለው ስለ ግለሰብ አማኝ ብቻ ሳይሆን፥ ነገር ግን ስለ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያንም ጭምር ነው። እያንዳንዱ የአጥቢያ ጉባኤ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር የተጣመሩ ሰዎች «ጎብረት» ነው። የእያንዳንዱ ግለሰብ አማኝ ፀባይ አጠቃላዩን የቤተ ክርስቲያን መንፈሳዊ ሕይወት ይነካል።

በሁለቱም ነጥቦች ትምህርቱ ግልጽ ነው። «በሰውነታችሁ እግዚአብሔርን አክብሩ!» የሚል ነው። መንፈስ ቅዱስ የተሰጠው ኢየሱስ ክርስቶስን ለማክበር ነበር (ዮሐ. 16፡14)። መንፈስ ቅዱስ እርሱ እንዲከብር እና እንዲታይ ብልቶቻችንን ሊጠቀም ይችላል (ፊልጵ. 1፡20–21)። ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ያለን ልዩ ግንኙነት በራሱ ልዩ ኃላፊነት ያመጣል።

ስለዚህ በብልቶቻችን የምናደርገው ማንኛውም ነገር እግዚአብሔር አብ፥ እግዚአብሔር ወልድ እና እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስን ያመለክታል። የእግዚአብሔርን ሕግ የምንጥስ ከሆንን ቅጣቱን መክፈል ይገባናል።

ይህን ክፍል በምትከልስበት ጊዜ የወሲብ ኃጢአት ሁለንተናን እንደሚነካ ትመለከታለህ። ሰሜትን በመውረር ወደ ባርነት ይመራል (ቁ. 12)። ሥጋን ከአግባብ ውጭ ለሆነ ወሲብ መጠቀም እንዴት ሰውን እንደሚገዛ እና ለአጥፊ ልማዶች ባሪያ በማድረግ መላ ሕይወትን እንደሚያረክስ ማየት የሚያስፈራ ነገር ነው። ደግሞም ሰውን *በአካልም* ይጎዳል (ቁ. 18)። ዘማዊ እና አመንዝራ፥ እንዲሁም ግብረ ሰዶማዊያን፥ ኃጢአታቸውን ሊረሱት ይችላሉ፤ *ነገር ግን ኃጢአቶቻቸው አይረሱአቸውም።*

መጋቢ ሆኜ በምሰጠው የምክር አገልግሎቴ፥ ግንኙነታቸው በቅድመ–ጋብቻ እና ከጋብቻ ውጭ በሆነ ወሲብ ትዳራቸው እየፈረሰባቸው ያሉትን ባል እና ሚስቶች መርዳት ነበረብኝ። በሥጋ

የሚዘራ ዘር ፍሬው ቢዘገይም አይቀሬ ነው (ገላ. 6፡7–8)። ይቅርታን ካገኘንባቸው ኃጢአቶች መዘዞች ጋር መኖር ምንኛ አሳዛኝ ነው።

ይህን ሁሉ ካልን በኋላ፥ ወሲባዊ ኃጢአት የሚለማመዱ ዘላለማዊ መዘዞች እንደሚጠብቋአቸውም መገንዘብ አለብን። ከ9–10 ባሉት ቁጥሮች፥ ጳውሎስ እንዲህ ያሉ ኃጢአቶችን የሚለማመዱ ሰዎች የእግዚአብሔርን መንግሥት እንደማይወርሱ ሁለቴ ተናግሮአል። አንድ ክርስቲያን እንደ ዳዊት በእነዚህ ኃጢአቶች ሊወድቅ እና ይቅርታ ሊያገኝ ይችላል፤ ነገር ግን ማንም ክርስቲያን እንዲህ ያሉትን ኃጢአቶች አይለማመድም (1ኛ ዮሐ. 3፡1–10)።

በማጠቃለያም፥ ከወሲባዊ ኃጢአቶች ሌላ ሌሎች ኃጢአቶች እንዳሉም በቅንነት ማስተዋል አለብን። በሆነ ምክንያት፥ ቤተ ክርስቲያን የአባካኙን ልጅ ኃጢአት ማውገዙ ላይ ስትረባረብ የታላቅ ወንድሙን ኃጢአት ትረሳዋለች (ሉቃ. 15፡11–32ን ተመልከት)። የመንፈስ እንዲሁም የሥጋ ኃጢአቶች አሉ–ጳውሎስ በቁጥር 10 ላይ አንዳንዶቹን ይዘረዝራቸዋል። ዝሙት በቀላሉ ሰውን ወደ ገሃነም ሊጠድድ እንደሚችል ሁሉ ገንዘብን መመኘትም እንዲሁ ያደርጋል።

የእግዚአብሔር ጸጋ የኃጢአተኛውን ሕይወት ሊለውጥ እንደሚችል ማስታወስ አለብን። «ከእናንተም አንዳንዶቻችሁ እንደነዚሁ ነበራችሁ» (ቁ. 11)። እምነት አንድን ኃጢአተኛ በክርስቶስ «አዲስ ፍጥረት» እንዴት እንደሚያደርግ ሲታሰብ በጣም ያስደንቃል (2ኛ ቆሮ. 5፡17–21)። የእግዚአብሔር አዲስ ፍጥረት አንዱ አካል ሆነን መኖር አስፈላጊያችን ነው። እኛ የራሳችን አይደለንም። ያበጀን የእግዚአብሔር አብ፥ የተቤዠን የእግዚአብሔር ወልድ፥ እና በእኛ ውስጥ የሚኖረው የእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ንብረት ነን። ደግሞም የእግዚአብሔር ሕዝብ፥ የቤተ ክርስቲያን ንብረትም ነን፥ ስለሆነም ኃጢአታችን ምስክርነቷን ሊያዳክም ጎብረቷንም ሊበክል ይችላል።

«እኔ ቅዱስ ነኝና ቅዱሳን ሁኑ» (1ኛ ጴጥ. 1፡16)።

6

ስለ ክርስቲያናዊ ጋብቻ . . .
ጠቢብ ሁን

1ኛ ቆሮንቶስ 7

እስከዚህ ነጥብ ድረስ፥ ጳውሎስ ይገልጽ የነበረው በቆሮንቶስ ጉባኤ እንደሚገኙ የሚነገርላቸውን ኃጢአቶች ነበር። አሁን ግን ስለ ጋብቻ (7፡1፥25)፥ ለጣዖት ስለተሠዋ መብል (8፡1)፥ ስለ መንፈሳዊ ስጦታዎች (12፡1)፥ ስለ ሙታን ትንሣኤ (15፡1) እና ለአይሁድ ስለሚደረግ ሚሲዮናዊ መዋጮ (16፡1) በጽሑፍ የጠየቁትን ጥያቄ ያነሣል።

1ኛ ቆሮንቶስ 7ን በምታጠናበት ጊዜ፥ ጳውሎስ ምላሽ እየሰጠ ያለው ለተወሰኑ ጥያቄዎች መሆኑን ልብ በል። በአንድ ምዕራፍ የተሟላ የጋብቻ «ሥነ መለኮትን» እየገለጸ አይደለም። ይህን ተፈላጊ ርእስ በተመለከተ የተቀረው መጽሐፍ ቅዱስ ምን እንደሚል ማየት ተገቢ ነው።

አንዳንድ ነፃ ሐያስያን ጳውሎስን የጋብቻና የሴቶች ተቃዋሚ ነው በማለት ከስሰውታል። በእርግጥ እነዚህ ክሶች ከእውነት የራቁ ናቸው። በቁጥር 6፥10፥12 እና 25 ላይ ስለጻፋቸው ነገሮች ጳውሎስ መለኮታዊ ምሪት ነበረኝ አላለም። ይልቁኑ፥ ኢየሱስ በምድር ላይ በነበረበት ጊዜ ወዳስተማረው ያመለክት ነበር (ማቴ. 19፡1–12፤ 5፡31–32፤ ማር. 10፡1–12፤ ሉቃ. 16፡18)። ኢየሱስ ጭራሽ ያላነሣቸውን አንዳንድ ጥያቄዎች ጳውሎስ መመለስ ነበረበት። ነገር ግን ጌታ ቀደም ብሎ ባስተናገደው ጉዳይ ላይ ጥያቄ ሲነሣ፥ ጳውሎስ የጌታን ቃል አጣቅሶአል። መለኮታዊ ምሪት እንዳጣ መናገሩ ሳይሆን፥ ጳውሎስ የገለጸው የጻፈው ነገር በሥልጣን ኢየሱስ ካስተማረው ጋር እኩል መሆኑን ነው።

ጳውሎስ ክርስቲያናዊ ጋብቻን አስመልክቶ ስለ እግዚአብሔር ፈቃድ ገልጾአል፤ ምክሩንም ለሦስት የተለያዩ የአማኞች ቡድኖች አስተላልፎአል።

የትዳር ጓደኛሞች ሁለቱም ክርስቲያኖች ሲሆኑ (1ኛ ቆሮ. 7፡1–11)

ቤተ ክርስቲያን ትጠይቃቸው ከነበሩት ጥያቄዎች አንዱ፥ «አለማግባት ከጋብቻ የበለጠ መንፈሳዊነት አለው ወይ?» የሚል ይመስላል።

ጳውሎስ ሲመልስ፥ ወንድ ወይም ሴት ሳያገቡ የመኖር ስጦታ ቢያገኙ ጥሩ ነው፤ አለማግባት ግን ከጋብቻ የተሻለ አይደለም፤ ለሁሉም ሰው የሚሆን የላቀ ደረጃም አይደለም ብሏል። ዶክተር ኬነት ወስት የጳውሎስን ምላሽ ሲተረጉሙ «በጽናት ሳያገቡ መኖር ለሰው ተገቢ፥ ክብሩ፥ እና ግብረገባዊ ብቃት ያለው ነው» ብለዋል።

ቁጥር 6 ሳያገቡ መኖር የተፈቀደ እንደሆነ፥ ነገር ግን ትእዛዝ እንዳይደለ ይገልጻል፤ ቁጥር 7 ደግሞ ሁሉም ሳያገቡ የመኖር ስጦታ እንደሌላቸው ይነግረናል። ይህ ጌታችን በማቴዎስ 19፡ 10–12 ካስተማረው ትምህርት ጋር ይተሳሰራል፤ «ጃንደረቦች» የሚለው የሚያመለክተው ከጋብቻ የሚታቀቡትን ነው። «ሰው ብቻውን ይሆን ዘንድ መልካም አይደለም» (ዘፍ. 2፡18) በአጠቃላይ ለብዙ ሰዎች የሚሠራ እውነት ነው፤ ነገር ግን ጥቂቶች በአንድ ወይም በሌላ ምክንያት ሳያገቡ ሊኖሩ የተጠሩ ናቸው። አለማግባታቸው «ያነሰ መንፈሳዊነት» ወይም «የላቀ መንፈሳዊነት» አይደለም። በአጠቃላይ በእግዚአብሔር ፈቃድ ላይ የሚወሰን ነው።

የጋብቻ አንዱ ዓላማ «ከዝሙት ለመራቅ ነው»። ቁጥር 2 እግዚአብሔር በዚህ ጋብቻን ወይም ግብረ ሰዶማዊ «ጋብቻ»ን እንደማይደግፍ ግልጽ ያደርጋል። ከመጀመሪያው የነበረው የእግዚአብሔር ምሳሌ እና ትእዛዝ አንድ ሴት ለአንድ ወንድ መጋባቷ ነው። ይሁንና፥ ባል እና ሚስት ጤናማ የጋብቻ አካል የሆነውን የወሲብ ፍቅር መብታቸውን ያለ አግባብ መጠቀም የለባቸውም። የሚስት ሰውነት ለባል ነው፥ እንደዚሁ የባል ሰውነትም ለሚስት ነው፤ ደግሞም እያንዳንዱ ለሌላው አሳቢ መሆን ይገባዋል። ወሲባዊ ፍቅር ውብ የመተናነጫ መሣሪያ እንጂ የመጠፋፊያ ጦር ዕቃ አይደለም። አንዱ ለሌላው ወሲብን መከልከሉ ንጥቂያ ማካሄድ (1ኛ ተሰ. 4፡6ን ተመልከት) እና የትዳር ጓደኞሞች ለእርካታቸው ወደ ውጭ እንዲመለከቱ የሚያደርግ ነው።

ለሁሉም ነገር መሆን እንዳለበት ሁሉ መንፈሳዊው ሥጋዊውን መግዛት አለበት፤ ምክንያቱም ሰውነታችን የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ነውና። ባል እና ሚስት ሙሉ ፍላጎታቸውን ለጸሎት እና ለፆም ለመስጠት (7፡5) ከወሲብ ይታቀቡ ይሆናል፤ ሆኖም ግን ይህንን ለረጅም ጊዜ መለያየት እንደ ምክንያት ሊጠቀሙበት አይገባም። ጳውሎስ ክርስቲያን ባለ ትዳሮች በመንፈሳዊውም በሥጋዊውም ነገር እርስ በርስ ስምምነት እንዲኖራቸው ያበረታታል።

ከቁጥር 8–9 ባለው፥ ጳውሎስ በቁጥር 1 ስላላገቡት እና ስለ መበለቶች የተገለጸውን መርህ በማዛመድ ራሳችሁን መቆጣጠር የማትችሉ ከሆነ አግቡ ይላል።

ቤተ ክርስቲያን የጠየቀችው ሳያገቡ ስለመኖር ብቻ አልነበረም፤ ነገር ግን ስለ መፋታትም ጳውሎስን ጠይቃለች። ኢየሱስ ይህን ጥያቄ አስተናግዶት ስለነበር፥ ጳውሎስ የእርሱን ትምህርት ጠቀሰ፡– ባል እና ሚስቶች መፋታት የለባቸውም (ቁጥር 39ን ተመልከት)። ፍቺ የሚፈጠር ከሆነ ጉዳዩ የሚመለከታቸው ወገኖች ሳያገቡ መኖር አለባቸው ወይም እርቅ መፈለግ አለባቸው።

ለጋብቻ በጣም ተገቢው ይህ ነው። ኢየሱስ ከዚህ የሚወጣ አንድ ነገር አድርጎአል። ከሁለቱ ወገኖች አንዱ የዝሙት ወንጀለኛ ከሆነ፥ ይህ ለፍቺ መሠረት ይሆናል። ከዚህ በጣም የሚሻለው ንስሐ መግባት፥ ይቅርታ እና እርቅ መፍጠሩ ነው፤ ነገር ግን እነዚህ ከጥያቄ ውጭ ከሆኑ፥ ጥፋተኛ ያልሆነው ወገን ሊፈታ ይችላል። ይሁንና፥ ፍቺ የመጨረሻ አማራጭ ነው፤ በመጀመሪያ በተገኘው መንገድ ሁሉ ጋብቻውን መልሶ ለማቆም መፍትሔ መፈለግ አለበት።

ባል እና ሚስት ለጌታ ራሳቸውን የሰጡ ሲሆን እና በጋብቻ ግንኙነታቸው አንዳቸው ሌላቸውን ለማስደሰት ሲጥሩ፥ ጋብቻው በጣም አርኪ ከመሆኑ የተነሣ ከሁለቱ ወገን የትኛውም በእርካታ ወደ ሌላ እንደማይቀላውጥ በመጋቢነት ልምምዴ የደረስሁበት እውነት ነው። አንድ ክርስቲያን አማካሪ አንድ ጊዜ፥ «በጋብቻ ውስጥ የወሲብ ችግሮች የሉም»፥ ያሉት ችግሮች «የወሲብ ችግርን እንደ አንድ ምልክታቸው አድርገው የሚከሰቱ የምልዐተ ባሕርያት ውዝግቦች ናቸው» አለኝ። ዛሬ በክርስቲያኖች (በቀሳውስቱ እንኳን ሳይቀር) እያሻቀበ ያለው አስፈሪ የፍቺ አዝማሚያ የእግዚአብሔርን ልብ የሚያሳዝን ነው።

ክርስቲያን ካልሆኑት የተጋቡ ክርስቲያኖች (1ኛ ቆሮ. 7፡12–24)

አንዳንድ የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን አባላት ከጋብቻ በኋላ የዳኑ ነበሩ፤ ነገር ግን የትዳር ጓደኞቻቸው ገና ያልተለወጡ ነበሩ፤ አንዳንዶቹ በቤት ውስጥ ችግር እንደነበረባቸው የሚያጠራጥር አይደለም፤ በመሆኑም ጳውሎስን፥ «ካልዳኑ የትዳር ጓደኞቻችን ጋር በትዳር መቀጠል አለብንን? የእኛ መለወጥ ነገሮችን አይቀይርምን?» በማለት ጠየቁ።

ጳውሎስም ሲመልስላቸው የትዳር ጓደኞቻቸው አብረው ለመኖር እስከፈቀዱ ድረስ ካልዳኑ የትዳር ጓደኞቻቸው ጋር በትዳር መቀጠል እንዳለባቸው አሳሰበ። ደኅንነት የጋብቻን አቋም አይቀይርም፤ ሊያደርገው የተገባ ነገር ቢኖር፥ የጋብቻን ግንኙነት ማሻሻል ነው። (ጴጥሮስ በ 1ኛ ጴጥሮስ 3፡1–6 ያልዳኑ ባሎች ለነበሩአቸው ሚስቶች

የሰጠውን ምክር ልብ በል)። ጋብቻ በመሠረቱ ሥጋዊ ግንኙነት ስለሆነ («አንድ ሥጋ ይሆናሉ» – ዘፍ. 2፡24)፥ ሊቋረጥ የሚችለውም በሥጋዊ ምክንያት ነው። ዝሙት እና ሞት እንዲህ ያሉ ሁለቱ ምክንያቶች ናቸው (ቁ. 39)።

እያወቁ ያልዳነን ሰው ማግባቱ ለክርስቲያን ሰው አለመታዘዝ ነው። (በቁ. 39 «በጌታ ይሁን እንጂ» የሚለውን እና 2ኛ ቆሮ. 6፡14 ላይ ያለውን ልብ በል)። ነገር ግን አንድ ሰው ከጋብቻው በኋላ ክርስቲያን ከሆነ፥ ችግሮችን ለማስወገድ ሲል ብቻ ጋብቻውን ማቋረጥ የለበትም። እንዲያውም፥ ጳውሎስ ክርስቲያን የሆነው ወገን ባልዳነው ላይ መንፈሳዊ ተጽዕኖ ሊያሳድር እንደሚችል አጽንኦት ሰጥቶበታል። እያንዳንዱ ሰው ለክርስቶስ የግሉን ውሳኔ ማድረግ ስላለበት ቁጥር 14 ያልዳነው ወገን በአማኙ ወገን አማካኝነት ይድናል ብሎ አያስተምርም። ይልቅ፥ አማኙ በቤት ውስጥ የሚያሳድረው መንፈሳዊ ተጽዕኖ ያልዳነውን ወገን ወደ ደኅንነት ሊመራ ይችላል ነው።

የልጆችስ ሁኔታ እንዴት ነው? እንደገና ትኩረቱ የተሰጠው መንፈሳዊ ሰው በሚያሳድረው ተጽዕኖ ላይ ነው። አማኝ የሆኑት ባል ወይም ሚስት ተስፋ መቁረጥ የለባቸውም። በተከፋፈለ ቤት ውስጥ ራሳቸውን የሰጡ ክርስቲያኖች ለክርስቶስ በመኖራቸው ምክንያት ከጊዜ በኋላ ፍቅረኞቻቸው አዳኝን ሲያምኑ ለማየት መብቃታቸውን በግል አገልግሎቴ ተመልክቼአለሁ።

ደኅንነት የጋብቻን አቋም አይቀይርም። የሚስት ክርስቲያን መሆን ጋብቻውን ተቀባይነት የሚያሳጣው ከሆነ፥ በቤት ያሉ ልጆች ሕጋዊነትን ያጣሉ «ርኩሳን» በቁጥር 14)። በሌላ መልኩ ክርስቲያኑ ወገን ለጌታ ታማኝ ከሆነ፥ እነዚህ ልጆች አንድ ቀን ሊጸኑ ይችላሉ።

በክርስቲያናዊ እምነት ውስጥ «ለኖርን» ይህ አዲስ ዶክትሪን በሮማውያን ዓለም ላይ የነበረውን ጫና ለመገንዘብ ያዳግተናል። ይህ የዘር እና የማኅበራዊ አቋምን ሳይለይ፥ ለሁሉም ሰው ሊሆን የሚችል ትምህርት ነው። በሮማ ግዛት ባሪያዎችና ጨዋዎች፥ ወንዶችና ሴቶች፥ ሀብታምና ድሀ በእኩልነት የሚያመልኩበት ጉባኤ ቢኖር ምናልባት ቤተ ክርስቲያን ብቻ ነበረች (ገላ. 3፡28)። ይሁንና ይህ አዲስ እኩልነት ከራሱ ጋር አንዳንድ ግራ መጋባቶችንና ችግሮችን አመጣ፤ ከእነዚህም አንዳንዶቹን ጳውሎስ ከቁጥር 17–24 ባለው ክፍል መፍትሔ ሰጥቶባቸዋል።

ጳውሎስ ያስቀመጠው መርህ ይህ ነው፡– ምንም እንኳ ሁሉም ክርስቲያኖች በክርስቶስ አንድ ቢሆኑም፥ እያንዳንዱ ጌታ ሲያድነው በነበረው ጥሪ መቆም ወይም መቀጠል አለበት። አይሁድ አማኞች

አሕዛብ ለመሆን ጥረት ማድረግ የለባቸውም (የቃል ኪዳኑን ሥጋዊ ምልክት በመፋቅ)፤ አሕዛብ ደግሞ አይሁድ ለመሆን መጣር አልነበረባቸውም (በመገረዝ)። ባሪያዎች በክርስቶስ ካገኙት እኩልነት የተነሣ ብቻ ከክርስቲያን አሳዳሪዎቻቸው አርነትን መጠየቅ ተገቢያቸው አልነበረም። ይሁንና ክርስቲያን ባሪያዎች ከተቻላቸው አርነታቸውን ለማግኘት እንዲጥሩ መክሮአቸዋል። ምናልባት ይህ በግዢ የሚገኝ ሳይሆን አልቀረም። ይህ መርህ ራሱ ካልዳኑ ወገኖች ጋር ለተጋቡ ክርስቲያኖችም ተግባራዊ ነው።

ነገር ግን ያላመነው ወገን ለቅቆ ቢሄድስ? ቁጥር 15 መልስ አለው። ክርስቲያኑ ወገን በአንድ ለመሆን አይገደድም። የተጠራነው ለሰላም ነው፤ በሰላም ለመኖር የተቻለንን ሁሉ ማድረግ አለብን (ሮሜ 12፡18)፤ ነገር ግን በአንዳንድ ሁኔታ ሰላም የማይቻልበት ጊዜ ሊመጣ ይችላል። ያልዳነው ወገን ቢለይ ወይም ብትለይ፥ ክርስቲያን ከመጸለይ ና ለጌታ ባለው ታማኝነት ከመጽናት ያለፈ የሚያደርገው ብዙ ነገር የለውም።

መለየቱ ለክርስቲያኑ ወገን የመፋታትን እና እንደገና የማግባትን መብት ይሰጠዋልን? ጳውሎስ አላለም። ያላመነው ወገን ከሌላ የትዳር ጓደኛ ጋር መኖር ከጀመረስ? ያ ዝሙት ስለሆነ ለፍቺ ምክንያት ይሰጣል። ነገር ግን በዚህ ጊዜም እንኳ፥ ከቁጥር 10–11 የተጻፈው የሚያበረታታው ይቅርታንና የትዳርን ተመልሶ ማቆም ነው። ጳውሎስ ሊከሰቱ የሚችሉ ሁኔታዎችን በሙሉ አላነሣም። ያስቀመጠው መንፈሳዊ መርህን እንጂ ዝርዝር ትእዛዛትን አይደለም።

የሁኔታዎች መለዋወጥ ሁልጊዜም ለችግሩ መልስ ነው ብለን ወደ ማሰቡ እናዘነብላለን። ነገር ግን የሁሉም ችግር ሥር፥ በልብ ውስጥ ያለ ችግር ነው። ብዙ ጊዜ ችግሩ በውስጣችን እንጂ በዙሪያችን አይደለም። የትዳር ጓደኛሞች በፍቺ አልፈው በአዲስ ሁኔታዎች ደስታን ሲሹ፥ ዳሩ ግን በመጨረሻ ችግራቸውን ተሸክመው የሚዞሩ መሆናቸውን ወደ መገንዘቡ ብቻ ሲደርሱ መታዘብ ችዬአለሁ። አንድ ክርስቲያን ጠበቃ አንድ ጊዜ እንዲህ አለኝ፥ «ከፍቺ የሚጠቀሙ ሰዎች ቢኖሩ ጠበቆች ብቻ ናቸው!»

ያላገቡ ክርስቲያኖች (1ኛ ቆሮ. 7፡25–40)

ጳውሎስ ቀደም ሲል በቁጥር 8–9 ላይ ለዚህ ቡድን አጠር አድርጎ ተናግሮ ነበር፤ ነገር ግን በዚህ በመዝጊያ ምዕራፍ ላይ፥ በዝርዝር ያቀርበዋል። የእነርሱ ጥያቄ፥ «ክርስቲያን ማግባት አለበት ወይ? በቤተ ክርስቲያን ሳያገቡ እያረጁ ያሉ ሴቶችስ ዕጣ ፈንታ እንዴት ነው?» የሚል ነበር። (ቁጥር 36ን ተመልከት።) ምናልባት ጳውሎስ ይህን

የሚናገረው ለዓቅመ-ሔዋን ለደረሱ ልጃገረዶች ወላጆች ሳይሆን አይቀርም። ኢየሱስ በዚህ ርእስ ላይ ምንም ዓይነት የተለየ ትምህርት ስላልሰጠ፥ ጳውሎስ ከጌታ እንደተማረ ሰው ምክሩን ሰጥቶአል። ለጋብቻ ውሳኔ በሚያደርጉበት ጊዜ ብዙ ሁኔታዎችን እንዲያጤኑ አሳሰባቸው።

በመጀመሪያ ያለህበትን ሁኔታ አጢን (7፡25-31)። ወቅቱ ዓለም በለውጥ ውስጥ የምታልፍበት (ቁ. 31) የጭንቀት (ቁ.26) ጊዜ ነበር። ጌታን ለማገልገል የጊዜ ውጥረት ነበር (ቁ. 29)። *መረጃ* ባይኖረንም በቆሮንቶስ የፖለቲካና የኢኮኖሚ ውጥረት ነበር ማለት ያስችላል። ከችግሮቹ አኳያ ሲታይ፥ ሰው ባያገባ የሚመረጥበት ጊዜ ነበር። ይሁን እንጂ እንዲህ ሲባል ያገቡ ሰዎች ፍቺ ይፈልጉ ማለት አልነበረም (ቁ. 27)። የጳውሎስ ምክር ያተኮረው ላላገቡት ነበር።

ይህም ማለት *ማንም* አያግባ የሚል ሳይሆን፤ ነገር ግን የሚያገቡ ሰዎች ከጋብቻው ጋር አብረው የሚመጡትን ፈተናዎች ለመቀበል የተዘጋጁ መሆን አለባቸው ማለት ነው (ቁ.28)። እንዲያውም፥ የተጋቡት እንኳ እንዳልተጋቡ ሆነው ለመኖር እስኪገደዱ ሁኔታው ከፍቶ የነበረ ይመስላል (ቁ. 29)። ምናልባት ጳውሎስ የሚናገረው ከኑሮ ጫና ወይም ከስደት የተነሣ እየተለያዩ ያሉትን ባል ና ሚስት ሳይሆን አልቀረም።

ሁኔታዎችን ማጤን ዛሬ ለተጫጩ ሰዎች መልካም ምክር ነው። የመጀመሪያ ጊዜ ተሞሻሪዎች አማካይ እድሜ እያሻቀበ ነው፤ ይህም እርጮኛሞች ለመጋባት ብዙ መጠበቅ እንዳለባቸው ይጠቁማል። በመጋቢነት አገልግሎቴ በምሰጠው ቅድመ-ጋብቻ ምክር፥ ለእርጮኛሞች የማሳስበው በሠርግ በጣም ርካሹ ነገር የጋብቻ የምስክር ወረቀት መሆኑን ነው። ከዚያ በኋላ የሁሉም ነገር ዋጋ ይንራል!

ሁለተኛ፥ ጋላፊነቶችን በቅንነት ቅረባቸው (7:32-35)። በዚህ ስፍራ አጽንኦት ያረፈበት ቃል *ሳትባክኑ* የሚል ሲሆን፥ «ሳትጨነቁ፥ ከመጠበብ የተነሣ ሳትበጣጠቁ» ማለት ነው። ሁለት ሰዎች አንድ ወይም ሌላ ዓይነት ሽክም ሳይጫናቸው አብረው መኖር አይችሉም፤ ነገር ግን ወደ ጋብቻ ውስጥ ተደናብሮ በመግባት የባሰ ችግር መፍጠር አያስፈልግም። ጋብቻ የብስለት መለኪያን ይፈልጋል፤ ዕድሜ ደግሞ ለብስለት ዋስትናን አይሰጥም።

አሁንም እንደገና፥ ጳውሎስ ለጌታ መኖርን በአጽንኦት አሳሰበ። ወንድ ወይም ሴት አግብተው እግዚአብሔርን በተገቢው መንገድ ማገልገል አይችሉም የሚል አሳብ አልሰጠም፤ ምክንያቱም ይህ የተቻላቸው እጅግ ብዙ ሰዎች እንዳሉ እናውቃለን። ነገር ግን የገባው

የእግዚአብሔር አገልጋይ ጓደኛውን ወይም ጓደኛዋን እንዲሁም እግዚአብሔር የሚሰጣቸውን ልጆች ማሰብ አለባቸው፤ ይህ ደግሞ የአሳብ መከፋፈልን ያመጣል። ጆን ዌስሊ እና ጆርጅ ዋይትፊልድ ሁለቱም ባያገቡ ኖሮ በጣም የተሻለ ሁኔታ ላይ መገኘታቸው የታሪክ እውነታ ነው፤ የዌስሊ ባለቤት መጨረሻ ላይ ጥላው ሄዳለች፤ ዋይትፊልድ በጣም ይጓዝ ስለነበር ባለቤቱ ለረጅም ጊዜ በብቸኝነት ትኖር ነበር።

ለክርስቶስ የተሰጠህና ቃሉን የምትታዘዝ ከሆነ ጌታንና የትዳር ጓደኛህን ማስደሰት ትችላለህ። ብዙዎቻችን ደስተኛ ቤተሰብና አርኪ ጋብቻ በክርስቲያናዊ የአገልግሎት ውጣ ውረዶች አስደናቂ መድናኛ ሆነው አግኝተናል። ዝነኛው የስኮቲሽ ሰባኪ በአንድ ጉዳይ ላይ ከወሰደው አቋም የተነሣ የሕዝብ ተቃውሞ በጣም አስቸግሮት ነበር፥ በየቀኑ ለማለት ይቻላል በጋዜጦች ላይ ጎጂ ዘገባ ይቀርብበት ነበር። አንድ ጓደኛው አንድ ቀን አገኘውና «በዚህ ሁሉ ተቃውሞ ውስጥ እንዴት ልትቆም ቻልክ?» ሲል ጠየቀው። እርሱም ዝግ ብሎ «በቤቴ ደስተኛ ስለሆንኩ ነው» በማለት መለሰ።

እግዚአብሔርን ለማገልገል ጥሪ እንዳላቸው የሚሰማቸው ያላገቡ አማኞች ጋብቻ አገልግሎታቸውን ይደግፍ ወይም ያስተጓጉል እንደሆነ ለማየት የራሳቸውን ልብ መመርመር ያስፈልጋቸዋል። ተመሳሳይ ጥሪ ያላቸውን የትዳር ጓደኛ ለመምረጥም ጠንቃቃ መሆን አለባቸው። እያንዳንዱ ሰው የራሱ የሆነ ስጦታና ከእግዚአብሔርም ጥሪ ስላለው ለቃሉ መታዘዝ አለበት።

ሦስተኛ፥ እያንዳንዱ ሁኔታ ልዩ ነው (7፡36–38)። ጳውሎስ እዚህ ላይ የሚናገረው ላላገቡ ልጃገረዶች አባቶች ነው። በዚያን ዘመን፥ ጋብቻን የሚያቀናጁት ወላጆች፥ በተለይም አባቶች ነበሩ (2ኛ ቆሮ. 11፡2)። ጳውሎስ በቁጥር 35 ላይ ሁኔታዎችን ያላገናዘበ ሁሉም ሊከተለው የሚገባ «ብረት ለበስ» ሕግ እንደማያስቀምጥ ተናግሮአል። አሁን ደግሞ አባት ሴት ልጁን ለጋብቻ ለመስጠት ወይም ላለመስጠት ነፃ ፈቃድ እንደነበረው አብራራ።

ብዙ ጊዜ በቤተ ክርስቲያኖች ጋብቻዎች በ«ጣምራ» ሲመጡ አስተውያለሁ። አንዱ ጣምራ ትጭጭት እንደተፈጸመ ብዙ ሳይቆይ አራቱ ይከተላሉ። እነዚህ ሁሉ ትጭጭቶች በእግዚአብሔር ፈቃድ የሆኑ ከሆነ በጣም አስደሳች እና ድንቅ ልምምድ ነው፤ ነገር ግን እኔ የምፈራው አንዳንዶቹ የሚተጫጩት ባልንጀሮቻቸውን ለመምሰል ያህል እንዳይሆን ነው። አንዳንዴ በክርስቲያን ትምህርት ቤቶች ያሉ እጮኛሞች «የመጨረሻ ዓመት ተማሪ ጭንቀት» ብዬ በምጠራው

ሁኔታ ውስጥ ይገቡና ወዲያው እንደተመረቁ ከትጭጭት ተላቅቀው በጋብቻ ይቆራኛሉ። ይህን የሚያደርጉት «በቤተክርስቲያን ውስጥ ለመጠባበቅ» እንዳይዳረጉ በማሰብ ነው። የሚያሳዝነው ከእነዚህ ጋብቻዎች የሚሳካላቸው የተወሰኑ ናቸው።

ምንም እንኳ ዘመናዊ የትጭጭትና የጋብቻ አካሄዳችን ለቆሮንቶሳውያን ባዕድ ቢሆንም፥ ጳውሎስ ለእነርሱ የሰጠው ምክር ዛሬም ይሠራል። እጮኛሞች ከወላጆቻቸውና ከቤተ ክርስቲያን መሪዎች ጋር መመካከራቸው ብልህነት ነው፤ አለበለዚያ በኋላ ወደሚጸጸቱበት ነገር ውስጥ ይዘፈቃሉ።

ጳውሎስ በቁጥር 36 ላይ «ማግባት ወደሚገባ ዕድሜ» (የዕድሜ አበባ) የሚለውን በጠቀሰ ጊዜ ቁልፍ የሆነ ችግርን ነበር የመታው። ይህ ልጃገረዲቱ እያረጀች ናት የሚል ጥንቃቄ የሚያስፈልገው አነጋገር ነው። ዶክተር ኬነት ወስት አባባሉን «የወጣትነት አበባዋን ያላለፈች» በማለት ይተረጉሙታል። ይህች ሴት በቤተ ክርስቲያን ውስጥ «ባለቤት የለሽ በረከቶች» አንዱ ወደመሆን ጉዞ ጀምራለች ማለት ነው። አደጋው ቆሞ መቅረትን ለማስቀረት ስትል ብቻ ጋብቻ ውስጥ ዘልላ ስለምትሰጥም፥ ስሕተት ትሠራ ይሆናል የሚል ነው። አንድ መጋቢ የሆነ ጓደኛዬ ለእጮኛሞች «በተጣመመ ጋብቻ ውስጥ ከመኖር፥ በብቸኝነት ላጤ ሆኖ መኖር ይሻላል!» ይል ነበር።

እያንዳንዱ ሁኔታ ልዩ ስለሆነ፥ ወላጆችና ልጆች የጌታን ፈቃድ መሻት አለባቸው። ደስተኛ ጋብቻን ለማምጣት ከሁለት በላይ ክርስቲያን ሰዎችን ይጠይቃል። መጽሐፍ ቅዱሳዊ ስለሆነ ብቻ ክርስቲያናዊ ጋብቻ ሁሉ ለዛ አለው ማለት አይደለም።

በመጨረሻም፥ ጋብቻ የዕድሜ ልክ መሆኑን አስታውስ (7፡39–40)። የጋብቻ ትስስር ዘላቂ፥ የሕይወት ዘመን ውሳኔ እንዲሆን የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። በክርስቲያናዊ ጋብቻ ውስጥ «የሙከራ ጋብቻ» የለም፤ በሌላ በኩል «አምልጦ መውጣት» የሚል አመለካከትም አይኖርም። «ይህ አመለካከት የማያዋጣን ከሆነ፥ ምን ጊዜም ፍቺ እንፈጽማለን» የሚል ነው።

በዚህ ምክንያት፥ ጋብቻ ከመልክ፥ ከገንዘብ፥ ከስሜታዊ እርካታና ከማኅበራዊ ተቀባይነት ይልቅ ጠበቅ ባለ ነገር ላይ መመሥረት አለበት። ክርስቲያናዊ መሰጠት፥ ፀባይ እና ብስለት መኖር አለባቸው። ለማደግ፥ እርስ በርስ ለመማማር፥ ይቅርታ ለማድረግና ለመርሳት፥ እርስ በርስ ለመገላገል ፈቃደኝነት መኖር አለበት። ሁለት ሕይወቶችን በአንድ ለማጣበቅ የሚያስፈልገው ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮ.13 የገለጸው ዓይነት ፍቅር ነው ።

ጳውሎስ ባል የሞተባቸው ሴቶች «በጌታ ይሁን እንጂ» (ቁ. 39) ለማግባት ነፃ መሆናቸውን በመንገር ይህንን ክፍል ደመደመው። ይህም ማለት አማኞች ማግባት ብቻ ሳይሆን፥ ነገር ግን፥ በእግዚአብሔር ፈቃድ ማግባት አለባቸው ማለት ነው። (ከላይ በተሰጡት ምክንያቶች) የጳውሎስ ምክር ሳያገቡ እንዲቆዩ ነው፤ ሆኖም ግን ውሳኔውን ለራሳቸው ትቶላቸዋል።

እግዚአብሔር በጋብቻ ዙሪያ «ግድግዳ» ያቆመው እስር ቤት ሊያደርገው ፈልጎ ሳይሆን አስተማማኝ ምሽግ እንዲሆን ነው። ጋብቻን እስር ቤት አድርጎ የሚያስብ ሰው ማግባት የለበትም። ሁለት ሰዎች በፍቅርና በደስታ እርስ በርስ ሲሰጣጡና ለጌታም ሲሰጡ የጋብቻ ሕይወት መተናነጫና መልሚያ ይሆናል። አብረው ያድጋሉ፥ ደግሞም እንደ አንድ «ቡድን» በቤታቸውና በቤተ ክርስቲያን ጌታን የማገልገልን ብልጽግና ያገኛሉ።

ይህን ምዕራፍ በምትከልስበት ጊዜ ጋብቻ ምን ያህል ጽኑ እንደሆነ ሳታደንቅ አታልፍም። የጳውሎስ ምክር ግልጽ የሚያደርገው እግዚአብሔር ጋብቻን አክብዶ እንደሚመለከትና ይህን ቃሉን ጥሰን ከጎጂ ጦስ እንደማናመልጥ ነው። ጳውሎስም ሆነ ኢየሱስ ልዩ በሆኑ ሁኔታዎች ፍቺ እንደሚኖር ቢያመለክቱም፥ ይህ ለባለትዳሮች ፈጽሞ የእግዚአብሔር የመጀመሪያ ምርጫ አይሆንም። እግዚአብሔር መፋታትን ይጠላል (ሚል. 2፡14–16)። ስለዚህ ሁሉም የእርቅ ጎዳናዎች ታስሰው ሳያልቁ ማንም አማኝ በእውነቱ ፍቺን ማሰብ የለበትም።

ምንም እንኳ ፍቺ የገጠመው ሰው በመጋቢነት እና በድቁና ለማገልገል እቀባ ቢኖርበትም (1ኛ ጢሞ. 3፡2፥12)፥ በሌሎች አቅጣጫዎች ከማገልገል መከልከል የለበትም። ያወቅሁአቸው ከፍተኛ ሰው አጥማጆች ከመለወጣቸው አስቀድሞ በአሳዛኝ የፍቺ ሚንካ ያለፉ ሰዎች ናቸው። ሰው አገልግሎት እንዲኖረው የድቁና ወይም የመጋቢነት ሥራ ብቻ አይደለም የሚጠብቀው።

በማጠቃለያም፥ እያንዳንዱ ሰው ጋብቻን የሚያስብ ከሆነ፥ የሚከተሉትን ነጥቦች ራሱን መጠየቅ አለበት።

1. ከእግዚአብሔር የተሰጠኝ ስጦታ ምንድን ነው?
2. የማገባው (የማገባት) አማኝ ነው (ናት)?
3. ጋብቻ እንዳደርግ ሁኔታዎች ይፈቅዳሉ?
4. ጋብቻ ለክርስቶስ የምሰጠውን አገልግሎት የሚነካው እንዴት ነው?
5. ወደዚህ ጎብረት ስገባ ዕድሜ ልክ ልቆይበት ተዘጋጅቻለሁን?

7

ስለ ክርስቲያናዊ አርነት . . .

ጠቢብ ሁን

1ኛ ቆሮንቶስ 8፤10

ስለ ጋብቻ ያነሷቸውን ጥያቄዎቻቸውን ከመለሰ በኋላ፥ ጳውሎስ ከቆሮንቶስ ቤተክርስቲያን በተላከው ደብዳቤ ውስጥ ከሚገኙት አንዱ ወደሆነው ጉዳይ፥ «ክርስቲያኖች ለጣዖት የተሠዋ ሥጋ ሊበሉ ይችላሉ?» ወደሚለው ፊቱን አዞረ። ያን ዓይነት ችግር ስለማናይ ይህ ጥያቄ በቀጥታ ለዛሬው አማኞች ብዙም ቁም ነገር ያለው አይመስልም። ነገር ግን ሰፋ ያለው «ክርስቲያናዊ አርነት» እኛንም ይመለከተናል፤ ምክንያቱም ጳውሎስ አይቶአቸው የማያውቃቸውን ጥያቄዎች እኛ ዛሬ እየተፋጠጥን ነው። ለክርስቲያን ቴአትር ማየት ትክክል ነውን? አማኝ በቤቱ ቴሌቪዥን ሊኖረው ይገባልን? ክርስቲያን በፖለቲካ ውስጥ የሚሳተፈው እስከ ምን ደረጃ ነው?

በምዕራፍ 8–10፥ ጳውሎስ በክርስቲያናዊ ሕይወት ዙሪያ «ጥያቄ ስለሚያስነሡ» ጉዳዮች ውሳኔ አወሳሰዱን በተመለከተ አማኞችን የሚመሩ አራት መሠረታዊ መርሆችን በሚገባ አብራርቶአል። እነዚህ አራት መርሆች የሚከተሉት ናቸው።

እውቀት ከፍቅር ጋር መጣጣም አለበት (ምዕ. 8)።

ሥልጣን ከሥነ ሥርዓት እርምጃ ጋር መጣጣም አለበት (ምዕ. 9)።

ልምምድ ከጥንቃቄ ጋር መጣጣም አለበት (ምዕ. 10፥1–22)።

አርነት ከኃላፊነት ጋር መጣጣም አለበት (ምዕ. 10፥23–33)።

ጳውሎስ በመጀመሪያ በቤተ ክርስቲያን ለሚገኙ ብርቱ ክርስቲያኖች፥ መንፈሳዊ እውቀትና ልምምድ ወደነበራቸውና በክርስቶስ ያላቸውን ሥልጣንና አርነት ወዳወቁት ፊቱን ሲመልስ መመልከት ትችላለህ። ለደካማው መጠንቀቅ ያለበት ብርቱው ነው (ሮሜ 14–15)።

ለጣዖት ስለተሠዋ ሥጋ የሚነሣው ጥያቄ የተስተናገደው በምዕራፍ 8 እና 10 ስለሆነ፥ እኛም በዚሁ ምዕራፍ ላይ እንመረምረዋለን። በ 1ኛ ቆሮ. 9 ጳውሎስ ይህን ትክክለኛ የሥልጣን አጠቃቀምን መርህ

የገዛ ራሱን የገንዘብ አጠቃቀም መመሪያ አስደግፎ ይገልጸዋል፤ በመሆኑም በሚቀጥለው ጥናታችን ያንኑ እናጤናለን።

እውቀት ከፍቅር ጋር መጣጣም አለበት (1ኛ ቆሮ. 8፡1–13)

በጥንቱ ዓለም የሥጋ ምንጮች ሁለት ነበሩ። ተለምዶአዊ ገበያ (ባለ ከፍተኛ ዋጋ) እና የአካባቢው ቤተ መቅደስ (የመሥዋዕት ሥጋ ሁልጊዜ የሚገኝበት)። የቤተ ክርስቲያኒቱ ብርቱ አባላት ጣዖታት ምግብን ለማርከስ እንደማይችሉ ያውቁ ስለነበር በቤተ መቅደስ የነበረውን ሥጋ በመሸመት ገንዘባቸውን ይቆጥቡ ነበር። ከዚህም በተጨማሪ፥ ያላመኑ ወዳጆቻቸው የመሥዋዕት ሥጋ ወደሚቀርብበት በሚጋብዙአቸው ጊዜ በቤተ መቅደስም ይሁን በቤት ውስጥ ይበሉት ነበር።

ይህ ሁሉ ደካሞቹን ክርስቲያኖች አሳዘናቸው። ብዙዎቻቸው ድነው የወጡት ከሃይማኖት–የለሽ ሥርዓተ ጣዖት ስለነበር አማኝ ወዳጆቻቸው ለጣዖት ከተሠዋ ሥጋ ጋር ንክኪ እንዲኖራቸው ለምን እንደፈለጉ ሊገባቸው አልቻለም ነበር። (በሮሜ 14–15 ደካማ ክርስቲያኖች ሥጋንና የበዓላት ቀናትን በተመለከተ ችግር ነበረባቸው። ይሁንና ይህም ቢሆን ሥረ መሠረቱ ያው ነው።) በቤተ ክርስቲያን ክፍፍል አንጥብቦ ስለነበር መሪዎች ጳውሎስን ጠሩት።

ጳውሎስ ሦስት ዐበይት ነጥቦችን ወደ አትኩሮታቸው ስቦአል።

እውቀት (8፡1–6)። ቆሮንቶሳውያን በመንፈሳዊ እውቀት የበለጸጉ (1፡5) እና ይልቁንም በድሎቻቸው የሚመኩ ነበሩ። ጣዖት፥ በሚያመልኩት ሰዎች የጨለመ አእምሮ ውስጥ የሚገኝ የውሸት አምላክ አምሳል እንጂ ምንም እንዳልሆነ ያውቁ ነበር። በቤተ መቅደስ ውስጥ የጣዖቱ መገኘት አምላኩ ለመኖሩ በቂ ማረጋገጫ አይደለም። (በኋላ ጳውሎስ አምልኮተ ጣዖት አምልኮተ አጋንንት መሆኑን አመልክቶአል።) የሌለ አምላክ ለእርሱ በተዘጋጀው መሠዊያ የቀረበውን ምግብ ሊያረክስ አይችልም የሚለው ምክንያታዊ አቀራረባቸው ትክክል ነበር።

እስከዚህ ድረስ ሲታሰብ ብርቱዎች ክርስቲያኖች የግንባር ቀደምትነት ስፍራ አላቸው። አቋማቸው የሚያስኬድ ሆኖ ሳለ፥ ለምንድን ነው ደካሞች ክርስቲያኖች የተበሳጩባቸው? ለዚህ መልሱ ማንኛውም ችግር ሁልጊዜ በምክንያታዊ አቀራረብ መፈታት አለመቻሉ ነው። ጨለማውን የፈራ ሕፃን ልጅ ምክንያት ሲደረድሩለት ሊረጋጋ አይችልም፤ በተለይ አዋቂው (ታላቅ ወንድሙ) ለትላልቆች እንደሚደረግ ያለ አመለካከት ቢያንጸባርቅ የማያስኬድ ነገር ነው። እውቀት አጠቃቀምን መሠረት አድርጎ የጠብ ወይም የግንባታ

መሣሪያ ሊሆን ይችላል። «የሚያስታብይ» ከሆነ «ሊያንጽ» አይችልም።

ሁሉን አውቃለሁ የሚል አመለካከት ያለማወቅ ማረጋገጫ ነው። በትክክል እውነትን የሚያውቅ ሰው ምን ያህል እንደማያውቅ በጥልቀት ወደ መረዳት ብቻ ነው የሚደርሰው። ከዚህም በተጨማሪ፥ ዶክትሪን (አስተምህሮን) ማወቅ አንድ ነገር ሲሆን *እግዚአብሔርን* ማወቅ ግን ፈጽሞ ሌላ ነገር ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ እውቀት ያደጉ ሆኖ፥ በጸጋ ወይም ከእግዚአብሔር ጋር በግል ግንኙነት አለማደግ ይቻላል። መመዘኛው ጳውሎስ በሁለተኛ ደረጃ ያወሳው ፍቅር ነው።

ፍቅር (8፡1–3)። ፍቅር እና እውቀት በአንድነት መሄድ አለባቸው፤ «እውነትን በፍቅር እየያዝን» (ኤፌ. 4፡15)። «እውቀት ያለ ፍቅር ሜካኔ፥ ነገር ግን ፍቅር ያለ እውቀት ግብዝነት» መሆኑ በትክክል የተነገረ አባባል ነው። እውቀት ኃይል ስለሆነ በፍቅር መገራት አለበት። ነገር ግን ፍቅር ሁልጊዜ በእውቀት ቁጥጥር ሊደረግበት ያስፈልጋል (የጳውሎስን ጸሎት ከፊልጵ. 1፡9–11 ተመልከት)። በቤተ ክርስቲያን የነበሩ ብርቱ ክርስቲያኖች እውቀት ነበራቸው፤ ነገር ግን እውቀታቸውን በፍቅር አይጠቀሙትም ነበር። ደካማ ቅዱሳንን በማነጽ ፈንታ፥ ራሳቸውን በትዕቢት ይወጥሩ ነበር።

የጳውሎስ ጭንቀት ደካማዎቹ ቅዱሳን ከደካማነታቸው ወጥተው ማደግ እንዲችሉ ብርቱዎቹ ቅዱሳን እንዲረዱአቸው ነበር። አንዳንድ ሰዎች *ብርቱ* ክርስቲያኖች በሕግጋትና በደንቦች የሚኖሩና ሌሎች በክርስቶስ ያላቸውን አርነት ሲጠቀሙ የሚነዱበት ናቸው የሚል አሳብ አላቸው፤ ነገሩ ግን እንዲህ አይደለም። የሕግን ጥበቃ የሚፈልጉትና በክርስቶስ ያላቸውን አርነት ለመጠቀም የሚፈሩት ናቸው *ደካማ* ክርስቲያኖች። በብርቱ ክርስቲያኖች ላይ የሚፈርዱ ና የሚተቹ በሚያደርጉትም የሚደናቀፉት *ደካማ* ክርስቲያኖች ናቸው። በእርግጥ ብርቱዎች ቅዱሳን ለደካማዎቹ ወንድሞችና እኅቶች እንዳያገለግሉ ችግር የሚፈጥረው ይህ ነው።

እዚህ ላይ ነው ፍቅር መምጣት ያለበት፥ ምክንያቱም «ፍቅር ያንጻል»፥ ሌሎችንም ያስቀድማል። መንፈሳዊ እውቀት በፍቅር ሲጠቀሙት፥ ብርቱው ክርስቲያን ደካማው ክርስቲያን በክርስቶስ ያለውን አርነት እንዲደሰትበት እጁን ይዞ እንዲቆምና እንዲራመድ ለመርዳት ያስችለዋል። *ጨቅላ ክርስቲያኖችን በግድ በመመገብ ወደ ግዙፍነት ልንለውጣቸው አንችልም።* እውቀት ከፍቅር ጋር መቀየጥ አለበት፤ አለበለዚያ ቅዱሳኑ የሰፉ ልቦች ከመሆን ይልቅ «ትልልቅ ጭንቅላት» ሆነው ይቀራሉ። አንድ ታዋቂ ሰባኪ፥ «አንዳንድ

ክርስቲያኖች ያድጋሉ፤ ሌሎች ዝም ብለው ያብጣሉ» የሚል አነጋገር ነበረው።

እውቀትና ፍቅር ሁለት ጠቃሚ ነጥቦች ናቸው፤ ምክንያቱም ክርስቲያናዊ አርነታችንን በትክክለኛው መንገድ መጠቀም ካለብን እውቀት ከፍቅር ጋር መጣጣም አለበት። ይሁን እንጂ ሦስተኛም ነጥብ አለ።

ሕሊና (8፡7–13)። ሕሊና የሚለው ቃል በቀላል አነጋገር «ማወቂያ» ማለት ሲሆን፥ በአዲስ ኪዳን ውስጥ 32 ጊዜ በአገልግሎት ላይ ውሎአል። ሕሊና ድርጊቶቻችን ተመርምረው ትክክለኛነታቸው የሚጸናበት ወይም የሚኮነንበት የውስጥ ችሎት ነው (ሮሜ 2፡14–15)። ሕሊና ሕግ አይደለም፤ ለእግዚአብሔር የሥነ ምግባር ሕግ ምስክርነት የሚሰጥ እንጂ። ነገር ግን አስፈላጊው ነገር ይህ ነው። ሕሊና የሚደገፈው *በእውቀት ላይ ነው*። ብዙ መንፈሳዊ እውቀት ሲኖረንና ስንተገብረው ሕሊናችን ይጠነክራል።

አንዳንድ ክርስቲያኖች በቅርቡ የዳኑ ስለሆነና ለማደግም ዕድል ስላልነበራቸው ደካማ ሕሊና አላቸው። በቤት ውስጥ እንዳሉ ሕፃናት በጥንቃቄ መጠበቅ አለባቸው። ሌሎች ቅዱሳን ደካማ ሕሊና ያላቸው *ስለማያድጉ* ነው። መጽሐፍ ቅዱሶቻቸውንና ክርስቲያናዊ ጎብረትን ስለሚተዉ በሕፃንነት ደረጃ ላይ ይቀራሉ (1ኛ ቆሮ. 3፡1–4፤ ዕብ. 5፡11–14)። ይሁንና ሌሎች አማኞች ደካማ የሚሆኑት አርነትን ስለሚፈሩ ነው። ዕድሜው ለትምህርት ደርሶ ሳለ ቤቱን ትቶ መሄድ እንደፈራና በየቀኑ እናቱ ትምህርት ቤት እንደምታደርሰው ልጅ ናቸው።

የደካማ ክርስቲያን አእምሮ በቀላሉ ይረክሳል (ቁ. 7)፥ ይቆስላል (ቁ. 12)፥ ደግሞም ይጎዳል (ቁ. 13)። በዚህ ምክንያት፥ ብርቱዎቹ ቅዱሳን ለደካማዎቹ ቅዱሳን ተሸንፈው የሚጎዳቸውን ምንም ነገር ከማድረግ መታቀብ አለባቸው። ጣዖት በሚመለክበት ቤተ መቅደስ ማዕድ መካፈል ለብርቱው ክርስቲያን የሚጎዳው ላይሆን ይችላል፤ ነገር ግን ደካማውን ወንድሙን ሊጎዳው ይችላል። ቁጥር 10 ጨቅላው አማኝ ብርቱውን ወንድሙን ለመኮረጅ ይወስንና ወደ ኃጢአት ሊገባ ይችላል በማለት ያስጠነቅቃል።

ብርቱው አማኝ ለደካማው አማኝ በፍቅር የሚሸነፍለት እንዲጸና *ለመርዳት ብቻ መሆኑን* ልብ ማለት አስፈላጊ ነው። ሊያንጸው፥ እንዲያድግ ሊረዳው ይፈልጋል እንጂ «እሽሩሩ አይለውም»። አለበለዚያ *ሁለቱም* ደካሞች ይሆናሉ።

በክርስቶስ ነፃ ነን፤ ነገር ግን መንፈሳዊ እውቀታችን በፍቅር የለዘበ እንዲሆን ጥንቃቄ ማድረግ አለብን፥ ደግሞም ደካማው ክርስቲያን ከሕሊና ውጭ እንዲወጣ ልንፈትነው አይገባም። እውቀት ከፍቅር ጋር በሚጣጣምበት ቦታ፥ ብርቱው ክርስቲያን ለደካማው ክርስቲያን አገልግሎት ይኖረዋል፥ እናም ደካማው ክርስቲያን አድጎ ብርቱ ይሆናል።

ልምምድ ከጥንቃቄ ጋር መጣጣም አለበት (1ኛ ቆሮ. 10፡1–22)

ጳውሎስ በእምነታቸው ጠንካራ የነበሩ በልምድ የዳበሩ ክርስቲያኖች፥ ፈተናን ድል በማድረግ ችሎታቸውን ከሚገባው በላይ እንዳይተማመኑ ያሳስባቸዋል። «ስለዚህ እንደ ቆመ የሚመስለው እንዳይወድቅ ይጠንቀቅ» (ቁ. 12)። ጳውሎስ በሳል አማኞች ልምዳቸውን ከጥንቃቄ ጋር እንዲያጣጥሙ ሊያስጠነቅቅ የእስራኤልን ሕዝብ እንደ ምሳሌ ተጠቀመ። ለዚህም ሦስት ማስጠንቀቂያዎችን ሰጥቶአል።

በመጀመሪያ፥ ልዩ መብት ወይም ጥቅሞች ለስኬት ዋስትና እንዳልሆኑ አሰጠነቀቀ (10፡1–4)። ልክ እስራኤል በእግዚአብሔር ኃይል ከግብጽ አርነት እንደወጣች ሁሉ ክርስቲያን አማኝም ከኃጢአት አርነት ይወጣል። (በ5፡7–8፥ ጳውሎስ ቀደም ሲል ደኅንነትን ከፋሲካ ጋር አያይዞታል።) እስራኤል በቀይ ባሕሩ «ጥምቀት» ከሙሴ ጋር አንድ እንደሆነች ሁሉ፥ ቆሮንቶሳውያንም በክርስቲያናዊ ጥምቀት ከክርስቶስ ጋር አንድ ይሆናሉ። እስራኤላውያን ከሰማይ የመጣ መና እንደበሉ እና እግዚአብሔር የሰጠውን ውኃ እንደ ጠጡ ሁሉ፥ ክርስቲያኖችም እግዚአብሔር የሚሰጠውን መንፈሳዊ ማዕድ ራሳቸውን ይመግባሉ (ዮሐ. 6፡63፥68፤ 7፡37–39)። ሆኖም እነዚህ ልዩ መብቶች እና ጥቅሞች አይሁድን በኃጢአት ከመውደቅ አልከለከሉአቸውም።

ለብስለትም ሆነ ላለመብሰል አደጋዎች አሉ። ከእነዚህም አንዱ ከሚገባው በላይ በራስ መተማመን ነው። ብርቱ የሆንን ሲመስለን ደካማ መሆናችንን እንደርስበታለን። በቤተ መቅደስ ውስጥ የሚበላው ብርቱ አማኝ ከዓቅሙ እጅግ ከላቀ ጠላት ጋር ሲታገል ራሱን ያገኘዋል።

ምንም እንኳ አንዳንድ የአይሁድ ሃይማኖት አለቆች ቢያስተምሩትም፥ አይሁድ በምድረበዳ ጉዞአቸው እውነተኛ ድንጋይ ይዘው እንደዞሩ ጳውሎስ በቁጥር 4 ላይ አይጠቁምም። ያኔ ያስፈለጋቸውን ነገር ያቀረበላቸው መንፈሳዊው ድንጋይ፥ እርሱም ክርስቶስ ነበር። አንዳንድ ጊዜ ከድንጋይ (ዘጸ. 17፡1–7፤ ዘኁ. 20፡7–

11) በሌሎች ጊዜያት ከጉድጓድ (ዘጎ. 21፡16–18) ውኃ ይወጣ ነበር። ውኃውን የሰጠው እግዚአብሔር ነው።

ጳውሎስ ሁለተኛውን ማስጠንቀቂያ ሰጠ። መልካም ጅማሬዎች ለመልካም ፍጻሜ ዋስትና አይሰጡም (10፡5–12)። አይሁድ የእግዚአብሔርን ተአምራት የተለማመዱ ቢሆኑም፥ በምድረበዳ በተፈተኑበት ጊዜ ግን ተሸነፉ። ልምዱ ሁልጊዜ ከጥንቃቄ ጋር መጣጣም አለበት፥ ምክንያቱም በክርስቲያናዊ አካሄዳችን ከፈተና እና ከውድቀት አደጋ ነፃ ወደሚኮንበት ደረጃ ከቶውንም ልንደርስበት አንችልም። ኢያሱ እና ካሌብ ሲቀሩ 20 ዓመት እና ከዚያም በላይ የሆኑ ሁሉ፥ የሞቱት በመቅበዝበዝ ዘመናቸው በምድረበዳ ውስጥ ነው (ዘጎ. 14፡26)።

አንዳንድ የቆሮንቶስ ሰዎች «ያ ታዲያ ከእኛ ጋር ምን ግንኙነት አለው ሲሉ ልንሰማ እንችላለን። የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን አይሁዶች ከፈጸሙት ጋር አንድ ዓይነት ኃጢአቶችን የመፈጸም ተጠያቂነት እንዳለባት ጳውሎስ አመለከተ። ለከፉ ነገሮች ከነበራቸው ምኞት የተነሣ፥ ቆሮንቶሳውያን በዝሙት (ምዕ. 6)፥ በጣዖት አምልኮ (ምዕ. 8፤10) እና እግዚአብሔር ላይ በማንጎራጎር (2ኛ ቆሮ. 12፡20–21) ተጠያቂ ነበሩ። ልክ እንደ እስራኤል ሕዝብ እግዚአብሔርን ይፈታተኑትና እንዲሠራ «ያደፋፍሩት» ነበር።

ጳውሎስ የብሉይ ኪዳን መጻሕፍትን ያለ ጥርጥር ያውቅ ነበር፥ አንባቢያኑም ደግሞ የተጠቀሱትን ሁኔታዎች ያውቁ ነበር። «ጉምጅት» በዘጎል. 11፡4፥ ጣዖትን ማምለክ በዘጸ. 32፥ እና ዝሙት በዘጎል. 25 ይገኛሉ። እስራኤላውያን ብዙ ጊዜ እግዚአብሔርን ይፈታተኑት ነበር፥ ምናልባት ጳውሎስ በአእምሮው የያዘው ማጣቀሻ ዘጎል. 21፡4–6 ሊሆን ይቻላል። ለማጉረምረማቸው ዘጎል. 14 እና 16ን ተመልከት።

ይህ ዓይነቱ ኃጢአት ከባድ ስለሆነ የእግዚአብሔር ፍርድ የተገባው ነው። ከእነዚህ ዓመፀኞች አንዳንዶቹ ወዲያውኑ የሞቱ (1ኛ ቆሮ. 11፡29–31ን ተመልከት) ብቻ ሳይሆን፥ የተረፉትም የተስፋይቱን ምድር ለመውረስ አልተፈቀደላቸውም። ከግብጽ የዳኑ ቢሆንም፥ ነገር ግን የበለጸገ ውርሳቸውን ለመቀዳጀት አልቻሉም። ጳውሎስ የሚታገለው አንባቢያኑ ደኅንነታቸውን እንዲያጡ ሳይሆን፥ ነገር ግን አንዳንዶቻቸው «የተጣሉ» (9፡27)፥ እግዚአብሔር የተዋቸው እና ምንም ዋጋ የማያገኙ እንዳይሆኑ ነው።

«የቅዱሳን ኃጢአት» በሚል ተከታታይ ስብከት ስለሰጠ አንድ መጋቢ ሰምቼ ነበር። ወቀሳው የተመለከታት ይመስላል፥ አንዲት የቤተ ክርስቲያኒቱ አባል «ምንም ቢሆን እኮ በክርስቲያን ሕይወት የሚከሰት

ኃጢአት ባልዳነ ሰው ሕይወት ከሚከሰተው የተለየ ነው» በማለት መጋቢውን፥ ትምህርትህ ውድቅ ነው አለችው።

መጋቢውም በመመለስ፥ «አዎን የተለየ ነው፥ በክርስቲያን ሕይወት የሚከሰት ኃጢአት *የባሰ ነው!*» አላት።

አይሁድ በሕግ ቀንበር ሥር ስለነበሩ የእነርሱ ኃጢአት ከእኛ የተለየ በመሆኑ ከበድ ባለ ሁኔታ ይስተናገዳል ብለን ማሰብ የለብንም። በዛሬዪቱ ቤተ ክርስቲያን ኃጢአት እጅግ የከፋ ነው፤ ምክንያቱም ትምህርት የሚሆነን የእስራኤል ምሳሌ በፊታችን ስላለን እና «በዘመን ፍጻሜ» ስለምንኖር ነው። በሕግ ላይ ኃጢአት መሥራት አንድ ነገር ነው፤ በጸጋ ላይ ኃጢአት መሥራት ግን በጣም የተለየ ነው።

የጳውሎስ ሦስተኛ ማስጠንቀቂያ ቃሉን አጥብቀን ከፈለግን እግዚአብሔር ፈተናን እንድናሸንፍ ያስችለናል የሚል ነበር *(10፡13–22)*። እግዚአብሔር እንድንፈተን የሚፈቅደው ዓቅማችንን ስለሚያውቅም ነው፤ ደግሞም እርሱን የምንተማመን ከሆነና ፈተናውን በበጎ አመለካከት የምንቀበል ከሆነ ሁልጊዜም መውጫውን ያዘጋጅልናል። በራሱ ሊቆም እንደሚችል የሚያስብ አማኝ ይወድቃል፤ ከሚፈትን ነገር የሚርቅ አማኝ ግን መቆም ይችላል።

ጳውሎስ አንባቢያኑን ቀደም ሲል «ከዝሙት ሽሹ» ብሎ ነግሮአቸው ነበር (6፡18)፤ የአሁኑ ማስጠንቀቂያው፥ «ጣዖትን ከማምለክ ሽሹ» (10፡14) የሚል ነው። ጣዖት በራሱ ምንም እንዳይደለ፥ ነገር ግን የሰይጣን መሣሪያ በመሆን ለምን ወደ ኃጢአት ሊመራህ እንደሚችል ምክንያቱን አብራራ። አምልኮተ ጣዖት አጋንንታዊ [ዘጸአ. 32፡17፤ መዝ. (106)፡37] ነው። በጣዖት ማዕድ መቀመጥ ከአጋንንት ጋር ኅብረት (አንድነት፥ ተካፋይነት) ማድረግ ሊመስል ይችላል። ጳውሎስ ከኃጢአት የመለየትን ጠቃሚ ዶክትሪን እንደገና ያጸና ነበር (2ኛ ቆሮ 6፡14–7፡1)

የጌታን እራት እንደ ምሳሌ ተጠቅሞአል። በጌታ እራት ጊዜ አማኙ ከጽዋውና ከኅብስቱ በሚጋራበት ጊዜ፥ በመንፈሳዊ መንገድ፥ ከክርስቶስ ሥጋና ደም ጋር ኅብረት ማድረጉ ነው። የክርስቶስን ሞት በማስታወስ፥ አማኙ ከተነሣው ጌታ ጋር አንድነት ውስጥ ይገባል። በቁጥር 18፥ የቤተ መቅደስ መሠዊያንና መሥዋዕትን የዚህ እውነት ሌላኛው ምሳሌ አድርጎ ያቀርበዋል። ተዛምዶው ግልጽ ነው፡– አንድ አማኝ ራሱን ለአደጋ ሳያጋልጥና ጌታን ሳያስቆጣ የጌታን ማዕድ (የብሉይ ኪዳኑ መሥዋዕት፥ የአዲስ ኪዳኑ እራት) ተካፋይ ሊሆን አይችልም።

«እኛስ ከእርሱ ይልቅ እንበረታለንን?» (ቁ. 22) የሚለው ሐረግ የተነጣጠረው ምንም ጉዳት ሳያገኘው በጣዖት አምላኪዎች ቤተ መቅደስ አርነቱን ሊደሰትበት እንደሚችል እርግጠኛ በሆነው ብርቱ ክርስቲያን ላይ ነው። «ከደካማው ወንድምህ የበረታህ ትሆን ይሆናል»፥ ነገር ግን ከእግዚአብሔር የበረታህ አይደለህም!» በማለት ጳውሎስ እንደ ምሥጢር አድርጎ ተናገረ። በኃጢአት መጫወት እና እግዚአብሔርን መፈታተን አደገኛ ነው።

አርነት ከኃላፊነት ጋር መጣጣም አለበት
(1ኛ ቆሮ. 10፡23-33)

በክርስቶስ ያለውን ልዩ መብትና ጥቅም እንዳይደሰትበት ጳውሎስ የበላሉን ክርስቲያን አርነት የካደበት ጊዜ የለም። «ሁሉ ተፈቅዶልኛል» - *ነገር ግን* ሁሉም የሚጠቅም አይደለም፥ ደግሞም አንዳንዶቹ ነገሮች ወደ ባርነት የሚወስዱ ናቸው (6፡12)። ሁሉም ነገር ይጠቅማል»- *ነገር ግን* አንዳንዶቹ ድርጊቶች ደካማው ወንድምህ እንዲሰናከል ያደርጉታል (8፡11-13)። በሌላ አነጋገር አርነታችንን ከኃላፊነት ጋር ስናጣጥም የብስለት ምልክት ነው፤ አለበለዚያ አርነት መሆኑ ይቀርና ሥርዓተ አልበኝነትና ሕገወጥነት ይሰፍናል።

ቀድሞ ነገር፥ በቤተ ክርስቲያን ላሉት ወገኖቻችን እኮ ኃላፊነት አለብን (ቁ. 23-30)። ሌሎችን በእምነት የመገንባት ና ጥቅማቸውንም የመፈለግ ኃላፊነት አለብን። ፊልጵስዩስ 2፡1-4 አንድ ዓይነት ማስጠንቀቂያ-አዘል ምክር ይሰጠናል። በክርስቶስ አርነት ያለን ቢሆንም ሌላውን አማኝ ለመጉዳት ነፃ አይደለንም።

ጳውሎስ ይህን እውነት ሊመጣ ካለው ለጣዖት የተሰጠ ሥጋ ጥያቄ ጋር አዛመደው። አማኝ *በገሃድ* በጣዖት አምላኪዎች ማዕድ እንዳይሳተፍ ቀደም ሲል አስጠንቅቆአል (8፡9-13)፥ በመሆኑም በዚህ ደረጃ *የግል* ማዕድን አስመልክቶ ተናገረ። ከቁጥር 25-26 ባለው፥ ለገዛ ቤታቸው አገልግሎት ከገበያ ስለተገዛ ሥጋ ጥያቄ እንዳያነሡ አማኞችን አዝዞአል። ቀድሞ ነገር፥ ሁሉም ነገር የሚመጣው ከእግዚአብሔር ነው [መዝ. (24)፡1ን ጠቀሰ] ደግሞም ሁሉም ምግብ ለአማኙ የተፈቀደ ነው (ማር. 7፡14-23፤ የሐዋ. 10፡ 9-16፥ 28፤ 1ኛ ጢሞ. 4፡3-5ን ተመልከት)። ብርቱው አማኝ ለጣዖት የታረደውን ሥጋ እንኳ በገዛ ቤቱ ሊበላው ይችላል። በመደበኛው ገበያ የተገዛው ሥጋ መጀመሪያ የተገኘበት ምንጭ ከቤተ መቅደስ ቢሆንም (ብዙውን ጊዜ ነው) እንኳ፥ አይጎዳበትም።

ነገር ግን አማኙ በማያምኑት ሰዎች ቤት እንግዳ በሚሆንባቸው ጊዜያትስ? ጳውሎስ ይህን ችግር ከቁጥር 27-30 አስተናግዶታል።

ክርስቲያኑ የፈለገውን ማድረግ ከተሰማው (ጳውሎስ ይህን ውሳኔ እንደ ትልቅ ነገር አልቆጠረውም) ከፊቱ የቀረበውን ማንኛውንም ነገር ጥያቄ ሳያነሣ መብላት አለበት። (ሉቃ. 10፡8፤ 1ኛ ጢሞ. 6፡17ን ተመልከት።) ይሁን እንጂ፥ በግብዣው ላይ ለጣዖት የታረደ ሥጋ ለመብላት የማይፈልግና ሥጋውም ከዚህ ውጭ አለመሆኑን የደረሰበት፥ ከደካማ ወንድሞች ወይም እኅቶች አንዱ ተገኝቶ ይሆናል። ይህ ደካማ ቅዱስ ሰው ብርቱውን ክርስቲያን ይህ ሥጋ ለጣዖት የቀረበ ነው ቢለው፥ ያኔ ብርቱው ቅዱስ ሰው መብላት የለበትም። ከበላው፥ ደካማው አማኝ እንዲሰናከልና ምናልባትም ኃጢአት እንዲሠራ ሰበብ ይሆናል።

ጳውሎስ የሚከተለው ዓይነት ተቃውሞ እንደሚነሣ ከወዲሁ አይቶአል። «የማመሰግንበትን ምግብ የማልበላው ለምንድን ነው?» በሌላ ሰው ደካማ ሕሊና የተነሣ የእኔ አርነት የሚገደበው ለምንድን ነው?» ለእነዚህ የሚሰጠው ምላሽ በሁለተኛ ደረጃ የሚኖረንን ኃላፊነት ያስተዋውቃል። *ሁሉንም ነገር ለእግዚአብሔር ክብር ለማድረግ ኃላፊነት አለብን* (ቁ. 31)። ሌላው ክርስቲያን እንዲሰናከል ሰበብ እየሆንን እግዚአብሔርን ልናከብር አንችልም። በአንዳንድ ተግባራት ሳንጎዳባቸው ተካፋይ እስከምንሆን ድረስ ሕሊናችን ብርቱ ሊሆን እንደሚችል እርግጠኞች ነን። ነገር ግን በክርስቶስ ያገኘነውን አርነት ክርስቲያን ወገናችንን ሊጎዳ በሚችል በምንም ዓይነት መንገድ መጠቀም የለብንም።

ይሁንና፥ ከመጀመሪያዎቹ ሁለቱ ጋር የሚተሳሰር ሦስተኛ ኃላፊነት አለ። *የጠፋውን ለመመለስ የመፈለግ ኃላፊነት አለብን* (ቁ. 32–33)። አይሁድ ወይም አሕዛብ ጌታን እንዳያምኑ ወይም ሌሎች የቤተ ክርስቲያን አባላት ለጌታ እንዳይመሰክሩ ችግር መፍጠር የለብንም። የገዛ ጥቅማችንን ብቻ ለመፈለግ ሳይሆን፥ ነገር ግን ይድኑ ዘንድ የሌሎችንም ጥቅም መሻት አለብን።

ጳውሎስ፥ «በሁሉ ነገር ሰውን ሁሉ ደስ እንደማሰኝ» ብሎ ሲጽፍ (ቁ. 33)፥ አቋሙን የሚያደራድር አድር ባይ ወይም ሰውን ለማስደሰት የቆመ መሆኑን ማመልከቱ አልነበረም (ገላ. 1፡10ን ተመልከት)። ሕይወቱ እና አገልግሎቱ ራሱን እና ፍላጎቶቹን ለማራመድ ሳይሆን ሌሎችን ለመርዳት የቆሙ የመሆናቸውን እውነት እያጸና ነበር።

ይህን ጠቃሚ ክፍል ከመሰናበታችን በፊት፥ ጳውሎስ ክርስቲያናዊ የአኗኗር መርሁን ላልተገነዘቡት ምናልባት ተለዋዋጭ መስሎ ሳይታይ እንዳልቀረ ልብ ልንል ይገባል። አንዳንድ ጊዜ አሕዛብ የሚበሉትን

ይበላ ነበር። በሌላ ጊዜ ደግሞ፥ ከአይሁድ ጋር «ኮሸር» ምግብ ይመገብ ነበር። ተለዋዋጭ ከመሆን ይልቅ፥ በእነዚህ ምዕራፎች ባስቀመጣቸው መርሆች መሠረት *በአንድ አቋም* ይኖር ነበር። የአየር ሁኔታ አመልካች ቀስት አንዴ በአንድ አቅጣጫ ሌላ ጊዜ ደግሞ በሌላ አቅጣጫ ሲያመለክት የሚለዋወጥ ይመስላል። ሆኖም የአየር ሁኔታ መቆጣጠሪያው ቀስት ሁልጊዜ ጽኑ ነው። ሁልጊዜ የሚያመለክተው ነፋስ ወደሚነፍስበት አቅጣጫ ነው። ጠቃሚ መሣሪያ የሚያደርገውም ይኸው ነው።

ብርቱው ክርስቲያን በአደባባይ የማያደርገው ሆኖ በቤቱ ውስጥ በግሉ የሚያደርጋቸው አንዳንድ ነገሮች አሉ ወይ? አዎን፥ እርሱን የማይጎዳና እርሱም ጌታውን የማይፈታተንበት እስከሆነ ድረስ። ልጆቻቸው ትንንሾች ሳሉ፥ ካርታ የመሳሰሉ መጫዎቻዎችን ከቤታቸው ያራቁ ባልና ሚስትን አውቃለሁ። በኋላ ልጆቻቸው ወደ እውቀት ዕድሜ ሲደርሱ፥ እነዚያኑ መጫዎቻዎች እንዲጫወቱባቸው ፈቀዱላቸው።

ክርስቲያኖች እንደመሆናችን መጠን አርነት አለን። ይህ አርነት ለእኛ የተገዛው በኢየሱስ ክርስቶስ ስለሆነ በጣም ውድ ነው። አርነት የሚመጣው ከእውቀት ነው «እውነትን *ታውቃላችሁ*፥ እውነትም አርነት *ያወጣችኋል*» (ዮሐ. 8፡32)። ለምሳሌ ስለ አቶም ባወቅን መጠን በብልሃት ለመጠቀም የበለጠ አርነት ይኖረናል። ሆኖም ግን፥ እውቀት ከፍቅር ጋር መጣጣም አለበት፤ አለበለዚያ *ያፈራርሳል* እንጂ አይገነባም።

ብርቱው ክርስቲያን እውቀት ብቻ ሳይሆን ልምድም አለው። ወደኋላው፥ ወዳለፉት ዓመታት ዘወር ብሎ እግዚአብሔር እንዴት ከእርሱ ጋር እንደተገናኘ ማየት ይችላል። ነገር ግን ልምድ ከጥንቃቄ ጋር መጣጣም ስላለበት መጠንቀቅ አለበት። ተጠንቀቅ አለበለዚያ ትወድቃለህ!

ብርቱው ክርስቲያን ይህ አርነት እንዳለው ያውቃል፤ ነገር ግን አርነት ኃላፊነትንም እንደሚያካትት ይገነዘባል። ለምሳሌ፥ መኪናዬን ከጋራዥ አውጥቼ በአውራ ጎዳናው ላይ የመንዳት ነጻነት አለኝ፤ *ነገር ግን ኃላፊነት በተሞላው መንገድ መንዳት አለብኝ*። በተፈቀደልኝ መስመር በፈለግሁት ፍጥነት መንዳት አልችልም፤ በመንገዱ ያሉትንም የትራፊክ ምልክቶች ችላ ልላቸው አልችልም።

ከእነዚህ ምዕራፎች ለግል ውሳኔዎቻችንና ተግባሮቻችን የሚሆኑ በርካታ *መመዘኛዎች* ይመነጫሉ።

«ሁሉም ነገሮች የተፈቀዱ ናቸው፥» ነገር ግን—

1. የሚመሩት ወደ አርነት ወይስ ባርነት? (6፡12)
2. የሚሆኑልኝ የመሰናከያ ድንጋይ ነው ወይስ የመረማመጃ ደረጃ? (8፡13)
3. ያንጹኛል ወይስ ያፈራርሱኛል? (10፡23)
4. ፤እኔን ብቻ የሚያስደስቱኝ ናቸው ወይስ እግዚአብሔርን የሚያከብሩ ናቸው? (10፡31)
5. ያልዳኑት ወደ ክርስቶስ እንዲመለሱ ይረዳሉ ወይስ ያርቁአቸዋል? (10፡33)

የአርነት አጠቃቀማችንና ለሌሎችም የምናዛምድበት አካሄዳችን በክርስቶስ ያደግን ወይም ያላደግን መሆናችንን ያሳያል። ብርቱ ና ደካማ ክርስቲያኖች አንዱ ሌላውን ለማነጽና ኢየሱስ ክርስቶስን ለማስከበር በፍቅር በአንድነት መሥራት አለባቸው።

ስለ ግላዊ ቀዳማዊ ጉዳዮች. . .

ጠቢብ ሁን

1ኛ ቆሮንቶስ 9

ይህ ምዕራፍ ስለ ጳውሎስ የገንዘብ እርዳታ መመሪያ የሚያወሳ ሲሆን፥ «ለጣዖት ስለተሠዋ ሥጋ» በሚናገርበት በዚህ ስፍራ መቅረቡ ጣልቃ የገባ ነገር ሊመስል ይችላል። እውነቱ ግን፥ ጣልቃ ሳይሆን በምዕራፍ 8 እና 10 ለሚያቀርባቸው መርሆዎች መግለጫ ነው። ጳውሎስ የበሰለ የአርነት አጠቃቀምን ለመግለጽ ራሱን በምሳሌነት ተጠቅሞአል፡- ከቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን የገንዘብ ድጋፍን ለመጠቀም መብት ነበረው፤ ሆኖም ግን የላቀ ግብ ላይ ለመድረስ ሲል ያን መብቱን ወደ ጎን አስቀመጠ።

በአብዛኛው ግሪኮች የጉልበት ሥራን እንደሚንቁ ልብ በል። የግሪክ ዜጎች የጉልበት ሥራ የሚሠሩላቸው ባሪያዎች ስለነበሩአቸው፥ በስፖርት፥ በፍልስፍና ና በመዝናኛዎች ይደሰቱ ነበር። አይሁድ በእርግጥ ጥሩ ገቢ እስካስገኘ ድረስ ሥራን ያከብሩ ነበር። የተማሩ የሃይማኖት መሪዎቻቸውም (ራቢዎች) እንኳ ሳይቀሩ ንግድን ይለማመዱ እና «ልጁን እንዲሠራ የማያስተምር፥ ሌባ እንዲሆን ያስተምረዋል» በማለት ትምህርት ይሰጡ ነበር። ጳውሎስ የድንኳን ሥራን ና የቆዳ ሥራን ጥበብ የተማረ ነበር።

ክርስቲያናዊ የግል መብት አጠቃቀም በምሳሌ ለመግለጽ፥ ጳውሎስ እንደ ክርስቶስ አገልጋይነቱ ስለሚከተለው ባለ ሁለት ገጽታ የገንዘብ ፖሊሲው መከላከያን አቀረበ።

ድጋፍ ለመቀበል መብቱ መከላከያን አቀረበ (1ኛ ቆሮ. 9፡1-14)

በዚህ ምዕራፍ አጋማሽ ላይ፥ ጳውሎስ በቆሮንቶስ ከነበረችው ቤተ ክርስቲያን የገንዘብ ድጋፍ የማግኘት መብት እንደነበረው አረጋገጠ። ይህን አሳቡን ለመደገፍ አምስት መከራከሪያ ነጥቦችን አስቀምጧል።

ሐዋርያነቱ (9፡1-6)። *ሐዋርያ* ማለት «በሹመት የተላከ» ማለት ሲሆን በቀዳሚነት የሚያመለክተው አሥራ ሁለቱን ሐዋርያት እና ጳውሎስን ነው። እነዚህ ሰዎች ክአዲስ ኪዳን ነቢያት ጋር የቤተ ክርስቲያንን መሠረት ለመጣል (ኤፌ. 2፡20) ልዩ ተልዕኮ ነበራቸው።

ሐዋርያ የመሆን አንዱ መመዘኛ የተነሣውን ክርስቶስ በግል ማየት ነበር (የሐዋ. 1፡21–22)። ጳውሎስ ጌታን ያየው ክርስቲያኖችን ለማሰር ወደ ደማስቆ በሚሄድበት ወቅት ነበር (የሐዋ. 9፡1–9)። ሐዋርያት የክርስቶስ ትንሣኤ ምስክሮች ነበሩ (የሐዋ. 2፡32፤ 3፡15፤ 5፡32፤ 10፡39–43)።

የስበኩትን መልእክት ለማስረገጥ ሐዋርያት ተአምራትንና ድንቆችን የመሥራት ልዩ ችሎታ ተሰጥቶአቸው ነበር (፪ቆ. 2፡4)። ጳውሎስ እንዲህ ያሉ ተአምራቶችን በቆሮንቶስ አገልግሎቱ (2ኛ ቆሮ. 12፡12) ፈጽሞአል። እንዲያውም፥ ጳውሎስ የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያንን በጣም ልዩ የሆነች የአገልግሎቱ «ማኅተም» (ማረጋገጫ) አድርጎ ቆጥሮአት ነበር። ቆሮንቶስ ለማገልገል በጣም አስቸጋሪ ከተማ ብትሆንም፥ ጳውሎስ በእግዚአብሔር ኃይል ታላቅ ሥራ ሠርቶአል (የሐዋ. 18፡1–17ን ተመልከት)።

በመሆኑም፥ እንደ አንድ ሐዋርያ ጳውሎስ ካገለገላቸው ሰዎች ድጋፍ የማግኘት ኃይል ነበረው። (በዚህ ምዕራፍ ኃይል የሚል ቃል በቀጥታ ወይም በተዘዋዋሪ ስድስት ጊዜ ተጠቅሶአል፤ ይህም «ሥልጣን» ማለት ነው)። ሐዋርያው የክርስቶስ ወኪል ነበር፤ ስለሆነም ሊስተናገድ ና ክብካቤ ሊደረግለት የተገባው ነበር። ጳውሎስ ያላገባ ሰው ነበር፤ ነገር ግን ሚስት ኖሮት ቢሆን ኖሮ፥ እርሷም በቤተ ክርስቲያን የመረዳት መብት ይኖራት ነበር። ጴጥሮስ ያገባ ሰው ነበረ (ማር. 1፡30)፥ እናም ሚስቱ ከእርሱ ጋር ትጓዝ ነበር። ጳውሎስም ይኸው መብት የነበረው ሊሆን አልተጠቀመበትም።

ጳውሎስ ሙሉ ጊዜውን ለቃሉ አገልግሎት የመመደብ መብትም ነበረው። ድንኳን መሥራት አልነበረበትም። ሌሎች ሐዋርያት ራሳቸውን ሙሉ ለሙሉ ለቃሉ አገልግሎት ስለ ሰጡ ራሳቸውን ለመደገፍ መሥራት አልነበረባቸውም። ይሁን እንጂ፥ ጳውሎስ ና በርናባስ ራሳቸውን ብቻ ሳይሆን ከእነርሱም ጋር አብረው የሚደክሙትን ለመደገፍ በገዛ እጆቻቸው ይሠሩ ነበር።

ሰብአዊ ልምምድ (9፡7)። አንድ ሠራተኛ ለሥራው የሆነ ጥቅም ማግኘት እንዳለበት የየዕለቱ ልምምድ ያስተምረናል። አንድ ሰው ለውትድርና ከተመለመለ፥ መንግሥት ደመወዙን ይከፍለዋል፤ የተወሰኑ አቅርቦቶችንም ይሰጠዋል። እረኛ ወይም አርቢ ከእንስሳቱ ወተታቸውን የመጠቀም መብት እንዳለው ሁሉ፥ ወይን የሚተክል ሰውም ፍሬውን መብላት አለበት።

ምናልባት ጳውሎስ በ«አእምሮው ጓዳ» ውስጥ፥ ቤተ ክርስቲያንን ከጦር ሠራዊት፥ ከወይን እርሻ ና ከመንጋ ጋር ያነጻጸረ ይመስላል።

ለዋርያ እንደ መሆኑ መጠን ጳውሎስ በጦር ሜዳው ግንባር መስመር ላይ ነበር። ቀደም ብሎ የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያንን ከለማ ማሣ (3፡6-9) አነጻጽሮ ነበር። ጌታም ራሱ የወይን ግንድንና ቅርንጫፍን ምሳሌ (ዮሐ. 15)፥ እንደዚሁም የመንጋን ምሳሌ (ዮሐ. 10) ተጠቅሞአል። ትምህርቱ ግልጽ ነበር። ክርስቲያን ሠራተኛ ለሥራው ጥቅምን የመጠበቅ መብት አለው። ይህ በ«ግላዊው» ዓለም እውነት ከሆነ በመንፈሳዊው ዓለምም እውነት ነው።

የብሉይ ኪዳን ሕግ (9፡8-12)። ብሉይ ኪዳን የጥንቲቱ ቤተ ክርስቲያን «መጽሐፍ ቅዱስ» ነበር፤ ምክንያቱም አዲስ ኪዳን ገና በመጻፍ ሂደት ላይ ነበር። ምንም እንኳ የሕግን ትእዛዛት ከመታዘዝ ነፃ የወጡ ቢሆኑም የመጀመሪያዎቹ አማኞች በሕግጋቱ መንፈሳዊ መርሆች ይመሩ ነበር። ቅዱስ አውግስቲን እንዲህ ብለዋል፥ «አዲስ በብሉይ ውስጥ የተደበቀ፥ ብሉይ በአዲስ የተገለጠ ነው»።

ጳውሎስ አሳቡን ለማስረገጥ ዘዳግም 25፡4ን ጠቀሰ። (ለጢሞቴዎስ ሲጽፍ ና ቤተ ክርስቲያን አገልጋዮቿን በበቂ ሁኔታ ደመወዝ እንድትከፍል ባበረታታበት ወቅት ይኸንኑ ነው የጠቀሰው፥ 1ኛ ጢሞ. 5፡17-18።) በሬዎች ስለማያነብቡ ይህ ጥቅስ የተጻፈው ለእነርሱ አይደለም። ገበሬ የበሬዎቹን አፍ በማሰር በፊታቸው ካለው እህል እንዳይበሉ ቢያደርግ ጭካኔ ነው። እንደ እውነቱማ ሥራውን እኮ የሚሠራው በሬው ነው።

ጳውሎስ ለሠራተኛው ደመወዙ ይገባዋልና በሚለው ትእዛዝ ውስጥ በትክክል መንፈሳዊ መርህን አይቶአል። መሬቱን ለዘሪ ያዘጋጀው በሬ አሁን ደግሞ የተመረተውን ምርት በእግሩ እየረገጠ ነበር። ጳውሎስ የቆሮንቶስን አፈር አርሶአል፤ ሌት ተቀንም ደክሞአል። ከዘራው ዘር የተገኘውን መከርም አይቶአል። ከዚያ መከር አንዳንዶቹን ፍሬዎች መጠቀም መብቱ ነበር።

ቁጥር 11 የክርስቲያናዊ ሕይወት መሠረታዊ መርህን በግልጽ ያስቀምጣል። *መንፈሳዊ* በረከቶችን ከተቀበልን በምላሹ *ቁሳዊ* በረከቶችን ማካፈል ይገባናል። ለምሳሌ፥ አይሁድ ለአሕዛብ መንፈሳዊ በረከትን ይሰጡ ነበር፤ በመሆኑም አሕዛብ ቁሳዊ በረከቶችን ለአይሁድ የማካፈል ግዴታ ነበረባቸው (ሮሜ 15፡25-27)። ቃሉን የሚያስተምሩን እንድንደግፋቸው ከእኛ ሊጠብቁ መብት አላቸው (ገላ. 6፡6-10)።

ጳውሎስ ከሌሎች ቤተ ክርስቲያኖች የገንዘብ ድጋፍ መቀበሉን ለማመን ምክንያት አለን። ወደ ተሰሎንቄ በሄደ ጊዜ የፊልጵስዩስ አማኞች ሁለት ስጦታዎችን ልከውለት ነበር (ፊልጵ. 4፡15-16)። «እናንተን ለማገልገል ደመወዝ እየተቀበልሁ ሌሎችን አብያተ

ክርስቲያናት ዘረፍሁ» (2ኛ ቆሮ. 11፡8) በማለት ጳውሎስ ቆሮንቶሳውያንን አሳሰበ። ሌሎች አገልጋዮች ከቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ድጋፍ የተቀበሉ ይመስላል (1ኛ ቆሮ. 9፡12)፤ ነገር ግን ጳውሎስ «የክርስቶስን ወንጌል እንዳንከለክል» በማለት ከዚህ ዓይነት ድጋፍ እራሱን ነፃ አድርጎ መቆየትን መረጠ። ለሌሎች አማኞች የላቀ ምሳሌ ለመሆን ፈለገ (2ኛ ተሰ. 3፡6–9)።

የብሉይ ኪዳን ልምምድ (9፡13)። ካህናት ና ሌዋውያን የሚኖሩት ወደ ቤተ መቅደስ በሚመጣው መሥዋዕት እና ስጦታዎች ነበር። የሚቀበሉአቸውን ስጦታዎች እና ልዩ አሥራቶችን በተመለከተ የወጡት ደንቦች በዘኁልቁ 18፡8–32፥ በዘሌዋውያን 6፡14–7፡36፥ እና 27፡6–33 ላይ ይገኛሉ። የዚህ ተዛምዶ ግልጽ ነው። በሕግ ሥር የነበሩ የብሉይ ኪዳን አገልጋዮች በሚያገለግሉት ሕዝብ ይደገፉ ከነበረ፥ በጸጋ ሥር ሆነው የሚያገለግሉ የእግዚአብሔር ባሪያዎችስ መደገፍ የለባቸውምን?

የኢየሱስ ትምህርት (9፡14)። ጳውሎስ ያጣቅስ የነበረው በሉቃስ 10፡7–8 እና በማቴዎስ 10፡10 ላይ ያሉትን የጌታ ቃላት ለመሆኑ ጥርጥር የለውም። ቆሮንቶሳውያን የሚያጣቅሱባቸው ከሁለቱ ወንጌሎች የየትኛውም ቅጂ አልነበራቸውም። ነገር ግን የጌታ ትምህርት በሐዋርያት ይተላለፉ የነበረው አፍአዊ ትውፊት አካል በመሆን ተሰጥቶአቸው ነበር። ቤተክርስቲያን ችላ ልትለው የማይገባት *መሠረታዊ መርህ ሠራተኛ ደመወዙ ይገባዋል* የሚል ነው።

ጳውሎስ ያለጥርጥር አሳቡን አስመስክሮአል። አምስቱ መከራከሪያዎቹ በማጠቃለያ የሚያረጋግጡት አብሮአቸው በነበረበት ወቅት በአገልግሎቱ ይደግፉት ዘንድ ከቆሮንቶስ አማኞች መጠበቅ መብቱ እንደሆነ ነው። እንዲሁም ሆኖ ድጋፋቸውን ሆን ብሎ ሳይቀበል ቀረ። ለምን? ይህንን በመከላከያው ሁለተኛ ክፍል ላይ ያብራራል።

ድጋፍን ያለመቀበል መብቱን ተከላከለ (1ኛ ቆሮ. 9፡15–27)

ጳውሎስ ቁሳዊ ድጋፍን የመቀበል ሥልጣን (መብት) ነበረው፤ ነገር ግን እንደ አንድ በላል ክርስቲያን ሥልጣኑን ከሥነ ሥርዓት ጋር አጣጣመው። በክርስቶስ የነበረውን አርነት የመተው መብት አልነበረውም፤ ነገር ግን መብቶቹን የመተው አርነት ነበረው። አሁን ለምን እንደዚህ እንደጻፈ ይገባናል። ለቆሮንቶስ አማኞች ስለሚጽፋቸው መርሆች ሕያው ምሳሌ ለመስጠት ነበር። በቤተ ክርስቲያን የሚገኙ ብርቱ አማኞች ለደካሞች ቅዱሳን ሲሉ

መብቶቻቸውን ወደ ጎን መተው አይገባቸውምን? ሥጋን መብላት ቤተ ክርስቲያንን ከማነጽ የበለጠ ተፈላጊ ነበርን?

ጳውሎስ ይናገር የነበረው በሕይወታችን በእርግጥ አስፈላጊ ናቸው ስለምንላቸው *ተቀዳሚ* ጉዳዮች ነው። አንዳንድ ክርስቲያኖች ግላዊ ቀዳሚ ጉዳዮቻቸው ስለሚምታቱባቸው የክርስቶስን ሥራ ሲያውኩ ማየት የሚያሳዝን ነው። እያንዳንዱ ማቴዎስ 6፡33ን የሚለማመድ ቢሆን ኖሮ፥ ለወንጌል መልእክተኞች በርካታ ገንዘብ፥ በአገልግሎት በርካታ የሰው ኃይል በተገኘ ና የጌታ ሥራም በሰፋ ነበር። ነገር ግን ማቴ 6፡33ን የሚለማመድ ሁሉም ክርስቲያን አይደለም።

አንዲት ሴት በቤቷ ያለውን የኤሌትሪክ ውኃ ማሞቂያ በመዝጋት ለዚህ የምታወጣውን ገንዘብ አጠራቅማ ለአገልግሎት ስጦታ አድርጋ ላከች። የጌታን ሥራ የበለጠ መርዳት እንድትችልም ፅለታዊ ጋዜጣ መግዛትን አቆመች። ገላዋን ለመታጠብ ስትፈልግ ውኃውን በምድጃ ላይ ታሞቅ ነበር። ጌታ ሁላችንንም ለዚህ ዓይነት መሥዋዕትነት ላይጠራን ቢችልም የእርሷ ምሳሌ ከቡር ነው!

ጳውሎስ ከቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ድጋፍ ለምን እንዳልተቀበለ የሚያብራሩ ሦስት ምክንያቶችን ሰጠ።

ለወንጌል ሲባል (9፡15–18)። ጳውሎስ «የክርስቶስን ወንጌል ለመከልከል» አልፈለገም ነበር (ቁ. 12)። በዚያን ዘመን የግሪክ ከተሞች ገንዘብ ለማፍራት ብለው ከቦታ ቦታ እየተዘዋወሩ በሚያስተምሩ ና በሚሰብኩ የተለያዩ ዓይነት ሰዎች የተሞሉ ነበሩ። ጳውሎስ እነዚህ ሰዎች ይጠቀሙ የነበሩትን ዓይነት ንግግር ና ክርክር (2፡1–5) ለመጠቀም አሻፈረኝ ማለቱ ብቻ ሳይሆን፥ ነገር ግን ካገለገላቸው ገንዘብ መቀበልንም እምቢ አለ። የወንጌሉ መልእክት ለጠፉ ኃጢአተኞች አእምሮ ከማንኛውም ዓይነት መሰናክልና እንቅፋት ነፃ እንዲሆን ፈለገ።

ለዚያውም፥ ጳውሎስ «እንዲህ እንዲሆንልኝ ይህን አልጻፍሁም» (9፡15) ሲል እርሱን መደገፍ ይገባቸው እንደነበር «መጠቆሙን» አንባቢያኑ አሳቡን አላገኙትም ነበር!

ጳውሎስ ወንጌልን ለመስበክ ከእግዚአብሔር የተጠራ ስለነበር ለአገልግሎቱ ምንም ዓይነት ዋጋን አለኝታ አላደረገም ነበር። «ግድ ደርሶብኝ ነው እና፤ ወንጌልንም ባልሰብክ ወዮልኝ!» (ቁ. 16) እግዚአብሔር የመለኮታዊ *መጋቢነትን* «ልዩ ፈቃድ» ሰጥቶት ነበር። ደግሞም «በመጋቢዎች ዘንድ የታመነ ሆኖ መገኘት ይፈለጋል» (1ኛ ቆሮ. 4፡2)። የጳውሎስ ደመወዝ ጉዳይ በእግዚአብሔር ኃላፊነት ሥር

ነበር («ዋጋ»–በሉቃስ 10፡7 ደመወዝ ተብሎ ከተተረጎመው ጋር አንድ ቃል ነው)።

የጳውሎስ ዋጋ ምን ነበር? ወንጌልን ያለ ክፍያ የመስበክ ሐሴት! ይህም ማለት የኢየሱስ ክርስቶስን የምሥራች በሚያካፍልበት ጊዜ፥ ሽረኛ አቋመ ልቡና ወይም ዘዴ አለው ብሎ ሊከስስ የሚችል ማንም አልነበረም ማለት ነው።

ለገንዘብ ከመጠን ያለፈ አጽንኦት ከመሰጠቱ የተነሣ አንዳንዱ የወንጌል አገልግሎት መደናቀፍ አሳዛኝ ክስተት ነው። ያልዳነው ዓለም፥ አብዛኞቹን ሰባክያን ና ሚሲዮናውያንን፥ ከየዋህ ሰዎች ገንዘብን በመሰብሰብ «ሃይማኖታዊ ምዝበራ» ለማካሄድ እንደተሰለፉ አድርጎ ያምንበታል። ሃይማኖታዊ «ንዋየ መዝባሪዎች» ዛሬም በዓለም መኖራቸው ጥርጥር የለውም (1ኛ ጢሞ. 6፡3–16)፥ እነዚህ ሃይማኖትን ሌሎችን ለመበዝበዣ ና ለመቆጣጠሪያ «የሚጠቀሙ» ናቸው። እኛ በእርግጥ ከእነዚህ ዓይነቶቹ በዓላማም ሆነ በተግባር አንስማማም። በገዛ አገልግሎቶቻችን የምናደርገው ምንም ነገር ከእነርሱ ጋር የሚያስፈርጀንን ገጽታ እንደማያንጸባርቅ እርግጠኞች መሆን አለብን።

በገንዘብ ላይ የሚደረግ የተሳሳተ አመለካከት ከጥንት የቤተ ክርስቲያን ዘመናት አንሥቶ እስካሁን ድረስ ለወንጌል ዕንቅፋት ሆኖአል። ሐናኒያ ና ሰጲራ እውነትን ከሚወዱት በላይ ገንዘብን ስለወደዱ፥ እግዚአብሔር ቀሰፋቸው (የሐዋ. 5)። ጠንቋዩ ሲሞን የመንፈስ ስጦታን ገንዘብ የሚገዛ መሰለው (የሐዋ. 8፡18–24)። ስሙ ዛሬ በእንግሊዝኛ መዝገበ ቃላት ውስጥ ተካትቶአል። ሲሞኒ (simony) የሃይማኖት ሹመቶችን እና ጥቅሞችን የመግዛት እና የመሸጥ ተግባር ነው።

ዶክተር ኤች. ኤ. አይረንሳይድ ለ 18 ፍሬያማ ዓመታት በቺካጎ የሙዲ ቤተ ክርስቲያንን በመጋቢነት አገልግለዋል። መባ እንዲሰበሰብ ሲያውጁ ስሰማ የመጀመሪያ ጊዜዬ ነበር፥ አሁን ሁኔታውን አስታውሰዋለሁ። እንዲህ አሉ፥ «የእግዚአብሔር ሕዝብ በልግሥና እንዲሰጥ እንጠይቃለን። በኢየሱስ ክርስቶስ የማታምን ከሆነ እንድትሰጥ አንጠይቅህም። እኛ ለአንተ ስጦታ አለን–ይኸውም በክርስቶስ በኩል የሚገኝ የዘላለም ሕይወት ነው!» መባ መስጠት ለአማኞች መሆኑን በግልጽ አሳወቀ፤ ይህም በጉባኤው የነበሩ ሰዎች በገንዘብ ምክንያት ተሰናክለው ወንጌልን እንዳይተዉት ነው።

ለጋጢአታኞች ሲባል (9፡19–23)። ምንኛ የሚጋጭ ነገር ነው። ከሰው ሁሉ አርነት የወጣሁ ስሆን፥ ለሰው ሁሉ ባሪያ ነኝ! ስለ

ኢየሱስም ራሳችንን ለእናንተ ባሪያዎች እናደርጋለን» (2ኛ ቆሮ. 4፡5)። አርነት የወጣ ስለነበር፥ ጳውሎስ ሌሎችን ለማገልገል ና ስለ እነርሱ ሲል መብቱን ለመተው ቻለ።

«ከሁሉ ጋር በሁሉ ነገር እንደ እነርሱ ሆንሁ» (ቁ. 22) የሚለው ሐረግ ጳውሎስ ለማለት ከፈለገው ውጭ ና ያለ አግባብ በዓለም ጥቅም ላይ ሲውል መታየቱ አሳዛኝ ነገር ነው። ጳውሎስ መልእክቱን ና ዘዴዎቹን ከእያንዳንዱ አዲስ ሁኔታ ጋር የሚቀያይር እስስት አልነበረም። አድማጮቹን ለማስደሰት ሲል መልእክቱን የሚያመቻምች አድርባይም አልነበረም። አምባሳደር እንጂ ፖለቲከኛም አልነበረም!

ጳውሎስ ለራሱ ሕዝብ ታላቅ ሸክም የነበረው አይሁዳዊ ነው (ሮሜ 9፡1–3፤ 10፡1)። ነገር ግን የእርሱ ልዩ ጥሪ አሕዛብን ማገልገል ሆነ (ኤፌ. 3፡8)። ወደ ከተማ በሄደ ቁጥር (ሁልጊዜም ወንጌል ወዳልተሰበከበት ይሄድ ነበር– ሮሜ 15፡20)፥ ምኵራብ በአካባቢው ካለ በቀጥታ ወደዚያው ያመራና በድፍረት ወንጌልን ያካፍል ነበር። አይሁዶች የማይቀበሉት ከሆነ ወደ አሕዛብ ፊቱን ያዞር ነበር።

በዚያን ዘመን አይሁዶችን ና አሕዛብን የሚለያየው ምን ነበር? ሕግ ና ቃል ኪዳን ናቸው (ኤፌ. 2፡11–15)። በግል ሕይወቱ ጳውሎስ አይሁድንም ሆነ አሕዛብን ሳያስቀይም ኖሮአል። አርነቱን በአይሁድ ፊት ለታይታ አላሸሞነሞነውም፤ በአሕዛብ ላይም ሕግን አልጫነም።

ጳውሎስ አቋሙን የመቀያየር ባሕርይ ነበረውን? ለተለያዩ ቡድኖች በሚስማማ ሁኔታ አቀራረቡን አስተካክለ እንጂ በእርግጥ እንዲህ ያለ ባሕርይ አልነበረውም። በሐዋርያት ሥራ ስብከቶቹን በምታነብበት ጊዜ ይህን ከሁኔታዎች ጋር የማጣጣም ብልህ ስልቱን ታያለህ። ለአይሁድ በሚሰብክበት ጊዜ፥ በብሉይ ኪዳን አባቶች ይጀምራል፤ ነገር ግን ለአሕዛብ በሚሰበክበት ጊዜ፥ በፍጥረት አምላክ ይጀምራል። ጳውሎስ ሁኔታዎችን ሳያገናዝብ ሁልጊዜ የሚጠቀምበት አንድ የተወሰነ ስብከት አልነበረውም።

ጌታችንም የነበረው አቀራረብ ይኸው እንደነበረ ማስታወሱ ጠቃሚ ነው። ከከበረ ሐረግ ለተመዘዘው አይሁዱ ኒቆዲሞስ፥ ስለ መንፈሳዊ ልደት አወሳለት (ዮሐ. 3)፤ ነገር ግን ለሳምራዊቷ ሴት፥ ስለ ሕያው ውኃ ተናገረ (ዮሐ. 4)። ኢየሱስ ግትርነት የማያጠቃው ና ሁኔታዎችን የሚያጣጥም ነበር፤ ጳውሎስም የተከተለው የእርሱን ፈለግ ነበር። ኢየሱስም ሆነ ጳውሎስ ድርቅ ያለ በሁሉም ሁኔታ ውስጥ የሚሠራ «የወንጌል ቀመር» አልነበራቸውም።

ግንኙነት መፍጠር ብልሃትን ይጠይቃል። የምመሰክርላቸው ሰዎች ስለ ሥርዓተ ቅበላ (አንድ ሰው የአንድ ክርስቲያናዊ ቤተ እምነት ሙሉ አባል የሚደረግበት ሥነ ሥርዓት) ልምምዳቸውን በሚነግሩኝ ጊዜ፥ እኔም በዚያ ውስጥ ያለፍሁ መሆኔን እነግራቸዋለሁ። በዚያን ወቅት ላስተማረኝ ና ለጸለየልኝ መጋቢ አድናቆቴን እገልጽላቸዋለሁ። ከዚያም «ሥርዓተ ቅበላን ካለፍሁ ከአንድ ዓመት በኋላ፥ ኢየሱስ ክርስቶስን በግሌ ተገናኝቼ ዳግም ተወለድሁ» እላቸዋለሁ። ጥሩ ምስክር ድልድይን እንጂ ግድግዳን ለመገንባት አይጥርም።

ላልበሰሉ ሰዎች የጳውሎስ የሕይወት ዘይቤ ምናልባት ተለዋዋጭ ይመስል ነበር። እንደ እውነቱ ከሆነ ግን እርሱ በጣም አቋመ-ጽኑ ሰው ነበር፤ ዓቢይ ዓላማው ሰዎችን ለክርስቶስ መማረክ ነበር። አንድ ሰው በሰው ሠራሽ ደንቦች ና መለኪያዎች ታስሮ ለማገልገል ነጻነት እስከሚያጣ ድረስ አቋመ-ጠባቃና ለሕግ አጎብዳጅ ሊሆን ይችላል። ይህ በላያል ልብስ ውስጥ ሆኖ ለመዋጋት እንደሞከረው ወጣት ዳዊት ነው።

ጳውሎስ ያሰኘውን ሁሉ የመብላት መብት ነበረው፤ ነገር ግን አይሁዶችን ይማርክ ዘንድ ያን መብቱን ተወ። ጳውሎስ ሕግን አከበረ (ሮሜ 7፡12ን ተመልከት)። የጠፉትን አሕዛብ ይደርስ ዘንድ ግን ሕግን ወደ ጎን አደረገ። ይህ አቋምን የመሸቃቀጥ ነገር ሳይሆን ለላቀው የፍቅር ሕግ ሲሉ ፍጹም ራስን መተው ነው። ጳውሎስ የአዳኙን ምሳሌ በመከተል የሁሉም አገልጋይ ለመሆን ራሱን ዝቅ አደረገ።

ሰለ ራሱ ሲል (9፡24-27)። ጳውሎስ የሩጫ (የአትሌትክስ) ምሳሌዎችን ይወድድ ነበርና ብዙ ጊዜ በመልእክቶቹ ውስጥ ተጠቅሞባቸዋል። ቆሮንቶሳውያን ከግሪክ የኦሎምፒክ ጨዋታዎች እና ከራሳቸው ኢስሚያን ጨዋታዎች ጋር የሚተዋወቁ ነበሩ። ጳውሎስ ይህን በማወቁ ከልምምዳቸው ጋር በጣም የሚቀራረብ ዘይቤያዊ አገላለጽን ተጠቀመ።

አንድ ሯጭ የሽልማቱ ባለቤት ለመሆን ከፈለገ ለሥነ ሥርዓት ራሱን ማስገዛት አለበት። ሥነ ሥርዓት ማለት ከሁሉ ለላቀው መልካሙን ና የተሻለውን መተው ነው። ሯጭ አመጋገቡን ና ጊዜውን መቆጣጠር አለበት። ሰዎች የሚያወፍሩ ምግቦችን ና የረፋድ ሌሊት ፓርቲዎችን ሲጋብዙት ፈገግ ብሎ «የለም፥ አመሰግናለሁ» ማለት መቻል አለበት። ምግብና መዝናኛ ችግር አለባቸው ማለት አይደለም፤ ነገር ግን ከከፍተኛ ግቦችህ ጋር የሚጋጩ ከሆነ፥ ያኔ ዕንቅፋቶች እንጂ ደጋፊዎች አይሆኑም።

ክርስቲያን ሩጫውን የሚሮጠው መንግሥተ ሰማይ ለመድረስ አይደለም፤ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመኑ ምክንያት ያለው በሩጫ ውስጥ ነው። በዘመኑ በጨዋታዎች መሳተፍ የሚችሉት የግሪክ ዜጎች ብቻ ነበሩ፤ እነርሱም በሥልጠናውም ሆነ በውድድሩ ወቅት የሚታዘዙአቸው ሕጎች ነበሯቸው። የሥልጠና ሕጎችን የሚጥስ ማንኛውም ተወዳዳሪ ወዲያውኑ ውድቅ ይደረግ ነበር። ዝነኛው የሕንድ አትሌት፥ ጂም ቶርፔ ቀደም ሲል ለፐሮፌሽናል ቡድን መጫወቱን ኮሚቴው ስለደረሰበት የኦሎምፒክ የወርቅ ሜዳሊያውን መመለሱ የሚታወስ ነው።

ጳውሎስ መብቱን በመተውና የጠፉትን ሰዎች በማዳን እርካታን ለማግኘት ሲል ራሱን ለሥነ ሥርዓት አስገዛ። የዚህ ምዕራፍ አጠቃላይ አጽንኦትም ይህ ነው፡– ሥልጣን (መብቶች)ና ሥነ ሥርዓት መጣጣም አለባቸው። ጌታን ለማገልገል እና ከእርሱም ዋጋን ና ተቀባይነትን ለማግኘት፥ መሥዋዕትነት መክፈል አለብን።

ሆታጣልሁ የሚለው ቃል (ቁ. 27) የግሪክ ጨዋታዎችን ለሚያውቁት ቴክኒካዊ ቃል ነው። «ውድቅ የሆነ፥ ተቀባይነት ያጣ» ማለት ነው። በግሪክ ውድድሮች የውድድሩን ሕጎች፥ የተወዳዳሪዎችን ስሞች ና የአሸናፊዎችን ስሞችና ከተሞች የሚያውጅ ለፋፊ ሰው ነበር። ውድቅ የተደረጉትን ተወዳዳሪዎች ስምም ይለፍፍ ነበር።

ጳውሎስ ራሱን እንደ «ለፋፊ»ም እንደ «ሯጭ»ም አድርጎ ቆጠረ። በሩጫው ሌሎችን ለመርዳት በመጣር ከሚገባው በላይ ተጠምዶ ራሱን ውድቅ ሆኖ እንዳያገኝ በጣም ይጨነቅ ነበር። እንደገና፥ ይህ የግል ደኅንነትን የማጣት ጉዳይ አልነበረም። (ውድቅ የተደረገው የግሪክ አትሌት ዜግነቱን አላጣም፤ ያጣው ሽልማት የማግኘት ዕድልን ነው።) አጠቃላይ አጽንኦቱ በዋጋው ላይ ነበር፤ ስለሆነም ጳውሎስ *ዋጋውን* ለማጣት አልፈለገም።

በግሪክ ጨዋታዎች የወይራ አክሊልን መሸለም የሚችለው አንድ ሯጭ ብቻ ነበር፤ ነገር ግን ማንኛውም አማኝ ከክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት በሚቀርብበት ጊዜ የማይጠፋውን አክሊል ሊያገኝ ይችላል። ይህ አክሊል ክርስቶስን በማገልገል እና የጠፉ ሰዎችን ለመመለስ ሲሉ ራሳቸውን ለሥነ ሥርዓት ለሚያስገዙ የሚሰጥ ነው። እነዚህ ሰዎች ሰውነታቸውን ከቁጥጥር ሥር አውለው ዓይኖቻቸውን በግባቸው ላይ ያደርጋሉ።

በቅርብ ዓመታት ወንጌላውያን ክርስቲያኖች በአንድ በኩል የግል ሥነ ሥርዓት፥ በሌላ በኩል ደግሞ በሥነ ሥርዓት የተገዛ ሰውነት ና በመንፈስ የተሞላ ሕይወትን አስቀምጠው ሲያጤኑአቸው በመካከላቸው

ስላለው ግንኙነት አዲስ ግንዛቤን ጨብጠዋል። በእርግጥ ጽንፎችን ማስወገድ ይገባናል። በአንድ በኩል ሃይማኖታዊ ብህትውና (ተድላን ና ምቾትን ለራስ ነፍጎ ተራ ሕይወት መምራት–የግድ ገዳም መግባትን አያመለክትም) ጤናማ ያልሆነና ምንም መንፈሳዊ እሴት የሌለው ነው (ቆላ. 2፡18–23)። ነገር ግን፥ በሌላ ወገን ሥርዓት ለጠበቀ አመጋገብ፥ የሰውነት እንቅስቃሴ፥ ዕረፍት እና በመንፈስ ለሚመራ ሚዛናዊ ሕይወት ጥቂት የሚባል አለ። ሲጋራ ስለማናጤስ ወይም አልኮሆል ስለማንጠጣ በኩራት ራሳችንን እናሞጋግሳለን፤ ነገር ግን ከመጠን በላይ መብላታችን ና መወፈራችን እንዴት ይታያል? አንዳንድ ክርስቲያኖች ጊዜአቸውን በሥነ ሥርዓት መጠቀም ስለማይችሉ የማይዋዥቅ የጥሞና ሕይወት ና የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ጊዜ የላቸውም።

ጳውሎስ በሕይወቱ አንድ ትልቅ ዓላማ ነበረው፤ የጠራትን በማዳን ና ቅዱሳንን በማነጽ ጌታን ማክበር። ወደዚህ ዓላማ ለመድረስ ማንኛውንም ዋጋ ለመክፈል ፈቃደኛ ነበር። *የገዛ መብቱንም እንኳ ለመተው ፈቃደኛ ነበር!* ጊዜአዊውን ጥቅም ለዘላለማዊው ዋጋ፥ ጊዜአዊውን ምቾት ለዘላለማዊ ደስታ ሠዋ።

ሰማዕቱ ጂም ኤሊዮት የሚከተለውን ማለቱ ትክክል ነበር፡– «ለማሰንበት የማይቻለውን፥ ሊያጣው ለማይችለው የሚሠዋ ሰው ሞኝ አይደለም።»

9

ስለ ቤተ ክርስቲያን ሥርዓት. . .

ጠቢብ ሁን

1ኛ ቆሮንቶስ 11

ጳውሎስ በዚህ ክፍል ወደ ኋላ የሚላቸው አሉታዊ ነገሮች ስለነበሩት፥ ቤተ ክርስቲያንን በማወደስ በአዎንታዊ ቃል ጀመረ። ውዳሴ የሚገባቸው በተለይ ሁለት ነገሮች ነበሩ። ቤተ ክርስቲያን ጳውሎስን አስታውሳዋለች፥ አድንቃውማለች። በሌላ በኩል ቤተ ክርስቲያን የተሰጣትን ትምህርት ለመጠበቅ ታማኝ ነበረች። ሕጎች የሚለው ቃል «ትውፊቶች»፥ ከአንድ ሰው ወደ ሌላው የሚተላለፉ ትምህርቶች (2ኛ ጢሞ. 2፡2) ማለት ነው። የሰዎች ትውፊቶች መወገድ አለባቸው (ማቴ. 15፡2-3፤ ቆላ. 2፡8)፥ ነገር ግን በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ የተሰጡት ትውፊቶች መጠበቅ ይገባቸዋል።

በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ከነበሩ ችግሮች አንዱ በጉባኤዎች መካከል የሚታይ የሥነ ሥርዓት ጉድለት ነበር። አንዳንዶቹ ሴቶች ገደብ-ዘለል አርነት ተጸናውቶአቸው ነበር፤ በጌታ እራት ወቅት የሥርዓት ጉድለት ይታይ ነበር፤ መንፈሳዊ ስጦታዎችን በመጠቀም ረገድም ውዥንብር ነበር። ቤተ ክርስቲያኒቱ *በመንፈሳዊ ስጦታዎች* እጅጉን የበለጸገች ብትሆንም መንፈሳዊ ጸጋ ይጎድላቸው ነበር።

ጳውሎስ እነዚህን ችግሮች ሐዋርያዊ ቀላጤ በማውጣት ለመፍታት በሞከረ ነበር፤ ነገር ግን በዚህ ፈንታ ለቤተ ክርስቲያን አስተምሮ የነበሩትን ትምህርቶች የሚደግፍ መርሆችን አቅርቦ በትዕግሥት አብራራቸው። መከራከሪያዎቹን የመሠረተው በእግዚአብሔር ቃል ላይ ነበር።

ጳውሎስ የጉባኤ አምልኮአቸውን ሦስት የውዥንብር አቅጣጫዎች አጤነ።

የሚጸልዩ ና ትንቢት የሚናገሩ ሴቶች (1ኛ ቆሮ. 11፡3-16)

የክርስትና እምነት ለሴቶች፥ ለልጆችና ለባሪያዎች አርነትን እና ተስፋን አመጣ። ሁሉም ሰዎች፥ ከዘር ወይም ከዖታ ባሻገር በፈጣሪያቸው ፊት እኩል መሆናቸውንና ሁሉም አማኞች በኢየሱስ ክርስቶስ አንድ መሆናቸውን (ገላ. 3፡28) አስተማረ። ቀደም ብለን እንደገለጽነው፥ በሮማ መንግሥት ሁሉንም ሰዎች፥ ከብሔራቸው፥

ከማኅበራዊ አቋማቸው፥ ከያታቸው፥ ወይም ከኢኮኖሚ ይዞታቸው ውጭ የምታስተናግድ ጎብረት ብትኖር ምናልባት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ነበረች።

ይህን አዲስ የተገኘውን አርነት ከልክ አልፈው የሚሄዱ አንዳንድ ሰዎች እንደሚኖሩ የተጠበቀ ነበር። አዲስ ንቅናቄ ምንጊዜም ከጠላቶቹ ይልቅ በተከታዮቹ ምክንያት የበለጠ ይሠቃያል፤ በቆሮንቶስም የነበረው እውነት ይህ ነው። ከሴቶች አንዳንዶቹ በጉባኤ በሚሳተፉበት ወቅት ራሳቸውን ባለመሸፈን «አርነታቸውን» መመጻደቂያ አደረጉት።

ጳውሎስ እነዚህ ሴቶች እንዳይጸልዩ ወይም ትንቢት እንዳይናገሩ አልከለከለም። (ትንቢት መናገር ከእኛው «ስብከት» ወይም «የቃል ገለጣ» ጋር አንድ አይደለም። የትንቢት ስጦታ የነበረው ሰው የእግዚአብሔርን መልእክት እንደተሰጠው ወዲያው በመንፈስ ይናገራል። ዘመናዊው ሰባኪ ቃሉን በማጥናት መልእክቱን ያዘጋጃል።) አዲስ ኪዳን የሴት ሽማግሌዎችን የሚፈቅድ ባይመስልም (1ኛ ጢሞ. 3፡2)፥ በቀደሞዱ ቤተ ክርስቲያን የነበሩ ሴቶች የትንቢት ስጦታዎቻቸውን ይለማመዱ ነበር። በጉባኤ ላይም እንዲጸልዩ ይፈቀድላቸው ነበር። ሆኖም ግን፥ የወንዶችን ሥልጣን መንጠቅ (1ኛ ጢሞ. 2፡11–15) ወይም የሌሎችን ነቢያት መልእክት መፍረድ (1ኛ ቆሮ. 14፡27–35) አልነበረባቸውም። ጥያቄዎች ከነበሩአቸው፥ ባሎቻቸውን (ወይም ሌሎች ወንዶችን) ከቤተ ክርስቲያን ስብሰባ ውጭ መጠየቅ ይችሉ ነበር።

ምሥራቃዊ ማኅበረሰብ በዚያ ዘመን በሴቶቹ በጣም ይቀና ነበር። የቤተ መቅደስ ዘማውያን ካልሆኑ በቀር ሴቶች ፀጉራቸውን በረጅሙ ያሳድጉና በአደባባይም ራሶቻቸውን ይሸፍፈኑ ነበር። (ጳውሎስ እዚህ ላይ ዓይነ ርግብ ማለቱ አልነበረም፤ ይህ በፊት ላይ የሚደረግ ሽፋን ነው። ሴቶች ተለምዶአዊውን ሽፋን በራሳቸው ላይ ያደርጉ ነበር፤ ይህ ሽፋን የመገዛታቸው እና የንጽሕናቸው መለያ ነበር።) በሕዝብ ፊት ፀጉርን ሳይሸፈኑ መጸለይ ና ቃሉን ማንበብ ቀርቶ እንዲህ ሆኖ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ መታየቱ ድፍረት ና ጸያፍ ነበር።

ጳውሎስ ለቆሮንቶሳውያን እግዚአብሔር በወንዶችና በሴቶች መካከል ልዩነትን እንደ ፈጠረ፥ በእርሱ ምጣኔ እያንዳንዱ የራሱ ስፍራ እንዳለው በማሳሰብ ሥርዓት እንዲመለስ ፈለገ። እነዚህን ግንኙነቶች የሚያንጸባርቁ እና በመለኮታዊ አወቃቀር ውስጥ ሁለቱም ወንዶች ና ሴቶች ያሉአቸውን ትክክለኛ ስፍራ የሚያሳስቡ አግባብ ያላቸው ባሕሎችም ነበሩ። ጳውሎስ ልዩነት እኩል አለመሆን ወይም ዝቅተኝነት ነው ብሎ ማሰብ ቀርቶ አዝማሚያውንም አላሳየም። በቤተ

ክርስቲያን ውስጥ ሰላም (15፡33) እንዲኖር ከተፈለገ፥ የሆነ ዓይነት ሥርዓት መኖር አለበት፤ ሥርዓት ደግሞ የተዋረድን ቀዳሚነት ይፈልጋል። ቢሆንም፥ ተዋረድ እና ብቃት ሁለት የተለያዩ ነገሮች ናቸው። ካፒቴን ከተራ ወታደር የላቀ ማዕረግ ነው፤ ነገር ግን ተራው ወታደር የተሻለ ሰው ሊሆን ይችላል።

በቤተ ክርስቲያን የሚገኝ የእግዚአብሔር ሥርዓት በሦስት ፍሬ አሳቦች ላይ የተመሠረተ ነው። ጳውሎስ እነዚህ ፍሬ አሳቦች ራስ–ገለጽ ናቸው ይላል።

ቤዛነት (11፡3–7)። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የተወሰነ «ራስነት» አለ። አብ የክርስቶስ ራስ ነው፥ ክርስቶስ የወንድ ራስ ነው፥ ወንድም ደግሞ የሴት ራስ ነው። አንዳንዶች ራስ የሚለውን «መነሻ» ወይም «ምንጭ» ብለው ይተረጉሙታል፤ ነገር ግን ይህ አብ ክርስቶስን እንዳመነጨ ይመስላል– ይህ ደግሞ የማንቀበለው ነው። ምንም እንኳ ከአብ ጋር እኩል ቢሆንም (ዮሐ. 10፡30፤ 14፡28) በመቤዠት አገልግሎት፥ ወልድ ለአብ ተገዢ ነበር። ምንም እንኳ ሴት በክርስቶስ ከወንድ እኩል ብትሆንም ለወንድ ትገዛለች (1ኛ ቆሮ. 3፡21–23፤ ገላ. 3፡28፤ ኤፌ. 5፡21–33)።

ጳውሎስ ይጽፍ የነበረው *በአጥቢያ ጉባኤ ውስጥ ያለውን ግንኙነት* እንጂ በመላው ዓለም ያለውን እንዳልሆነ ልብ በል። በቤት ውስጥ እና በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን፥ ወንዶች በኢየሱስ ክርስቶስ ሥልጣን ሥር ሆነው የራስነት ስፍራ እንዲለማመዱ የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው።

አስፈላጊው ነጥብ ይህ ነው። ሁለቱም ወንዶች እና ሴቶች እነዚህን የራስነት ምልክቶች የሆኑትን–ፀጉር እና የራስ ሽፋንን አክብሮ በመያዝ ጌታን ከፍ ከፍ ማድረግ አለባቸው። አንዲት ሴት በጉባኤ በምትጸልይበት ወይም ትንቢት በምትናገርበት ማንኛውም ጊዜ ፀጉሯን ለቅቃ እና ራሷን ተሸፍና መሆን አለበት። ወንድ ፀጉሩ አጭር ሆኖ በራሱ ላይ ምንም ሽፋን ማድረግ የለበትም። (ይህ ለጳውሎስ መለወጥ ነው፤ ምክንያቱም አከራሪ የአይሁድ ወንዶች በሚጸልዩበት ጊዜ በራሳቸው ላይ ኮፍያ ያደርጉ ነበር።) ወንድ ራሱን ባለመሸፈን የእርሱን ራስ (ክርስቶስን) ያከብራል፤ ሴት ግን ራሷን በመሸፈን የእርሷን ራስ (ወንድን) ታከብራለች። ለእግዚአብሔርም ሆነ ለወንድ መገዛቷን ማሳየቷ ነው።

ራሳቸውን ሳይሸፍኑ በጉባኤ ላይ ይገኙ የነበሩ የቆሮንቶስ ሴቶች እንደ እውነቱ ከሆነ ያደርጉት የነበረው ራሳቸውን ወደ ቤተ መቅደስ ዘማዊነት ደረጃ ቁልቁል ማውረድ ነበር። ዘማዊ ሴቶች ፀጉራቸውን ይቆረጡ፥ በአደባባይም በራሳቸው ላይ ምንም ሽፋን አያደርጉም ነበር።

የፀጉር አሠራራቸው እና ሁኔታቸው ማን እንደሆኑ እና ምን እያቀረቡ እንዳሉ ለሌሎች አዋጅ የሚናገር ነበር። ጳውሎስ ሲጽፍ፥ «ራሳችሁን የማትሸፍኑ ከሆነ ለምን እስከነጭራሹ አትቆረጡትም?» አላቸው።

በአይሁድ ባሕል በዝሙት የተወነጀለች ሴት ፀጉራን ትቆረጥ ነበር (ዘኍ. 5፡11–31)። ጳውሎስ ከቁጥር 5–6 ባለው ሁለት የተለያዩ ቃላትን ተጠቅሞአል። *መላጨት* ማለት ፀጉርን ሙሉ በሙሉ ጠርጎ ማስወገድ ሲሆን፥ መቆረጥ ማለት «መከምከም» ነው። የትኛውም ቢሆን ለሴት አሳፋሪ ነበር።

ሁለቱም ወንድ ና ሴት የተፈጠሩት በእግዚአብሔር አምሳል እና ለእግዚአብሔር ክብር ነው፤ ነገር ግን ሴት ከወንድ ስለተሠራች (ዘፍ. 2፡18–25)፥ እርሷ «የወንድ ክብርም» ናት። ለእግዚአብሔር ትእዛዝ በመገዛት እና በጉባኤ አምልኮ ወቅት ራሷን በመሸፈን እግዚአብሔርን ታከብራለች፤ ለወንድም ክብርን ታመጣለች። እንግዲህ፥ ጳውሎስ አካባቢአዊ ባሕልን ና መጽሐፍ ቅዱሳዊ እውነትን አንዱ ወደ ሌላው እንዲያመለክት አድርጎ ሁለቱንም አስተሳሰራቸው።

ፍጥረት (11፡8–12)። ይህን እውነት ቀደም ብለን በአጭሩ ነካክተነዋል። የእግዚአብሔር ሥርዓት ወንድ አስቀድሞ መፈጠሩ (1ኛ ጢሞ. 2፡13)፥ እና ሴቲቱ የተፈጠረችው ለወንድ በመሆኑ እውነታ ላይ የተመሠረተ ነው። እንደገና፥ ቅደም ተከተል ዝቅተኛነትን አያመለክትም፤ ምክንያቱም ጳውሎስ ከ11–12 ላይ በእግዚአብሔር ፍጥረት ውስጥ ጉድኝነት እና ራስነት እንዳሉ ግልጽ አድርጓል። ወንድም ሆነ ሴት በመንፈሳዊው ረገድ በጌታ አንድ ሲሆኑ (ገላ. 3፡28) አንዱ ያለ ሌላው ሊሆን አይችልም። በተጨማሪ፥ ከመነሻው ሴት ከወንድ የተገኘች ቢሆንም፥ ነገር ግን ዛሬ ከሴት የሚወለደው ወንድ ነው። ወንድ እና ሴት አንዱ የሌለው እና እርስ በርስ ተፈላላጊ ናቸው።

ጳውሎስ በቁጥር 10 መላእክትን ያመጣው ለምንድን ነው? ይከራከር የነበረው ከፍጥረት አኳያ ስለሆነ እና መላእክቱም የዚያ ፍጥረት አካል ስለነበሩ ነው። መላእክት ስፍራቸውን የሚያውቁ ስለሆነ በሚያመልኩበት ጊዜ ፊታቸውን በመሸፈን ክብርን ይሰጣሉ (ኢሳ. 6፡2)። በመጨረሻም፥ በሆነ ልዩ መንገድ፥ መላእክት በቤተ ክርስቲያን የጉባኤ አምልኮ ይካፈላሉ፤ ከቤተ ክርስቲያንም ይማራሉ (ኤፌ. 3፡10፤ 1ኛ ጴጥ. 1፡12)። የጉባኤ አምልኮ፥ መላእክትም ስለሚገኙበት ከባድ ነገር ነው፤ በመሆኑም *በመንግሥተ ሰማይ እንዳለን* አድርገን ሥርዓት መያዝ ይገባናል።

ተፈጥሮ (11፡13-15)። በጥቅሉ ሲታይ ተፈጥሮ ለሴቶች ረጅም ፀጉር፥ ለወንዶች አጭር ፀጉር ማደሉ እውነት ነው። ሮማውያን፥ ግሪኮች እና አይሁዶች (ናዝራውያን ካልሆነ በቀር) ይህንኑ ባሕል ይከተሉ ነበር። ፀጉራችን ምን ያህል ረጅም መሆን እንዳለበት መጽሐፍ ቅዱስ የትም ስፍራ ላይ አይነግረንም። የየታ ግራ መጋባት እንዳይኖር በወንዶች ፀጉር እና በሴቶች ፀጉር ርዝማኔ መካከል የሚታይ ልዩነት መኖር አለበት። (ይህ መርህ «አንድ የታ» የሚባለውን ዘይቤ ያስወግዳል።) ለወንድ ሴትን መምሰል፥ ወይም ለሴት ወንድን መምሰል አስነዋሪ ነው።

የሴት ረጅም ፀጉር ክብሯ ነው፥ «በሽፋኑ ፈንታም» የተሰጣት ነው (ቀጥታ ትርጉም)። በሌላ አነጋገር የአካባቢው ባሕል የራስን መሸፈን የሚያስገድድ ካልሆነ በቀር፥ ረጅሙ ፀጉሯ ሽፋን ሊሆንላት ይችላል። ጳውሎስ በሁሉም ባሕል ሥር ያሉ ሴቶች ራሳቸውን ይሸፋፍኑ ማለቱ አይመስለኝም፤ ነገር ግን ረጁሙን ፀጉሯቸውን እንደ ሽፋን ና ለእግዚአብሔር ሥርዓት የመገዛታቸው ምልክት እንዲያደርጉት ይጠብቅባቸው ነበር። ይህም ማንም ሴት ልታደርገው የምትችለው ነው።

በተለያዩ የዓለም ክፍሎች በነበረኝ አገልግሎት የራስነት መርህ በሁሉም መሥራቱን አይቻለሁ፤ ነገር ግን የሚገለጽባቸው መንገዶች ከቦታ ቦታ ይለያያሉ። ዋናው ነገር ልብን ለጌታ ማስገዛት ና ለእግዚአብሔር ሥርዓት በገሃድ ታዛዥነትን መግለጽ ነው።

ራስ ወዳድነት በ«ፍቅር ግብዣዎች» (1ኛ ቆሮ. 11፡17-22)

ከቤተ ክርስቲያን ጅማሬ ጀምሮ፥ አማኞች አንድ ላይ መብላታቸው የተለመደ ነበር (የሐዋ. 2፡42፥46)። ይህ በኑሮ አቋማቸው ደከም ካሉት ጋር አብሮ ለመሆን ና ለማካፈል ዕድል የሚሰጥ ነበር። የጌታን እራት በሚያስቡበት ጊዜ ይህን አብሮ የመብላት ነገር ወደ ከፍተኛ ደረጃ አድርሰውት ነበር። ዋናው አጽንኦት አብሮ በመከፋፈል ለቅዱሳን ፍቅርን ማሳየት ስለነበር ይህን ማዕድ «የፍቅር ግብዣ» ብለው ሰየሙት።

የ«አጋፔ ግብዣ» (ለፍቅር የተሰጠው የግሪክ ቃል) በቆሮንቶስ የነበረው አምልኮ አንዱ አካል ነበር። ሆኖም ግን አንዳንድ ከመስመር የወጡ ነገሮች ሾልከው እየገቡ ነበር። ከዚህም የተነሣ፥ የፍቅር ግብዣዎቹ ለቤተ ክርስቲያን ከሚሰጡት ጥቅም ይልቅ ጉዳቱ ያመዘነ ነበር። አንደኛው ችግር፥ በቤተ ክርስቲያን ልዩ ልዩ ቡድኖች የነበሩ ሲሆን፥ ሰዎች ከቤተ ክርስቲያን መላው ቤተሰብ ጋር ጎብረት ከማድረግ ፈንታ ከገዛ «አቻዎቻቸው» ጋር አብረው ይበሉ ነበር።

ጳውሎስ ይህን ራስ ወዳድ ተግባር ቢያወግዝም፥ ለውጤቶቹ ግን አዎንታዊ አመለካከት ነበረው። ይኸውም እግዚአብሔር ሁኔታውን እውነተኛዎቹን አማኞች ለመግለጥ ተጠቅሞባቸዋል የሚል ነበር።

ሌላው ጉድለት ስስት ነበር። ሀብታሞቹ ሰዎች ለራሳቸው ብዙ ምግብ ሲያመጡ ድሆቹ ይራቡ ነበር። «የአጋፔ ግብዣ» መነሻ አሳብ ፍቅርን መከፋፈል ሲሆን፥ ያ አሳብ ግን ጠፋ። ከአባላት አንዳንዶቹ ይሰክሩ ነበር። ሳምንታዊው «የአጋፔ ግብዣ» አንዳንድ ደሀ አባላት አዘውትረው የሚያገኙት ብቸኛው ደህና ምግብ የነበረ ይመስላል፤ በመሆኑም በሀብታሞቹ ወገኖች በንቀት መታየቱ የጎዳው ሆዳቸውን ብቻ ሳይሆን፥ ክብራቸውንም ጭምር ነበር።

በእርግጥ፥ በማዕድ የሚደረጉ ከፍፍሎች በቤተ ክርስቲያን የነበሩትን ጥልቅ ችግሮች የሚያመለክቱ ነበሩ። ቆሮንቶሳውያን ራሳቸውን የተራመዱ አማኞች አድርገው ቢቆጥሩም፥ ሐቁ ግን እንደ ሕፃን የሚያደርጋቸው መሆናቸው ነው። ጳውሎስ ግብዣውን እንዲተዉት ሳይሆን፥ ወደ ትክክለኛው ትርጉም እንዲመልሱት አሳሰበ። «ሀብታሞች ከራባቸው በቤታቸው ይብሉ። እንደ እናንተ ያልደላቸውን ያለ አግባብ ስታንገላቱአቸው፥ ቀጥታ ቤተ ክርስቲያንን መናቃችሁ እኮ ነው!» የ«አጋፔ ግብዣ» ለመተናነጫ ዕድል መሆን ሲገባው፥ የመቃቃሪያ ጊዜ አድርገው ተጠቀሙበት።

ገና ወጣት ልጅ እያለሁ በእሑድ/በሰንበት ትምህርት ቤት ሽርሽር የሆነው ነገር ትዝ ይለኛል። በሽርሽር ቦታ ኃላፊ የነበረችው ሴት ጨዋታ አዘጋጅታ ነበር የመጣችው። ከዚያም ልጆቿን በቡድን አደረገች። በሁለት ረድፍ እየተያየን እንድንቆም አደረገችን። ጨዋታው ግንባር ለግንባር የሚተያዩ ልጆች እንቁላል እየተወራወሩ መቀባበል ሲሆን፥ ቅብብሎሹን በምናካሄድበት ጊዜ ወደ ኋላችንም ማፈግፈግ ነበረብን። በዚህ ዓይነት ሁኔታ እየተራራቅን በሄድን መጠን እንቁላሎቹን በኃይል መወርወር ስለሚጠይቅ ጨዋታው በጣም አስደሳች ወደ ሚሆንበት ጫፍ ይደርስ ነበር።

ይሁንና፥ ሁለት የእሑድ/የሰንበት ትምህርት ቤት ተማሪዎች እንቁላሎችን በታላቅ ጉጉት ሲመለከቷቸው አንዳንዶቻችን ተመለከትን። እነዚህ ልጆች መግዛት ስለማይችሉ ምናልባት እንቁላል አልፎ አልፎ ከሚበሉ ደሀ ቤተሰቦች የመጡ ነበሩ። ትንሿ ልጃገረድ ጨዋታውን ወደምትመራው ሴት ሄደችና፥ «የተረፉ እንቁላሎች ካሉ፥ ወንድሜና እኔ ወደ ቤት እንድንወስድ ይፈቀድልናል?» ስትል ጠየቀች። ሴትየዋም ጨዋታው ከማለቁ በፊት በጥበብ አስቁማ፥ ሽልማቶቹን ከሰጠች በኋላ እንቁላሎቹን በሙሉ ለሁለቱ ልጆች

ሰጠች። ሌሎች እየተከፉ አንዳንድ ቅዱሳን የመዝናኛ ጊዜ ማድረጋቸው ስሕተት መሆኑን አወቀች።

«የጠጪዎች ማኅበር» ይዞ ለጌታ እራት መዘጋጀት ጥሩ አካሄድ ነው ለማለት አያስደፍርም። ለኃጢአተኞች ሁሉ፥ ለሀብታሙም ለድሀውም የሞተውን አዳኝ ለማስታወስ ሌሎችን መናቅ ጭራሽ መንገዱ አይደለም። ወደ ጌታ እራት በምንቀርብበት ጊዜ ልባችንን ማዘጋጀቱ ምንኛ ተገቢ ነው!

በጌታ ራት የነበሩ ፈር የለቀቁ ድርጊቶች

(1ኛ ቆሮ.11፡23-34)

ወንጌላውያን አብያተ ክርስቲያናት ኢየሱስ ክርስቶስ ለሕዝቡ እንዲጠብቁአቸው ያቆሙአቸውን ሁለት ሥርዓቶች ይቀበላሉ- ጥምቀት እና የጌታ እራት። (የጌታ እራት በ 1ኛ ቆሮ. 10፡ 16 ላይ እንደተጠቀሰው፥ ኅብረት በመባልም ይታወቃል። እንደዚሁም ዩካሪስት «አቅርቦተ ምስጋና» ተብሎም ይጠራል)። ኢየሱስ ክርስቶስ ጽዋውን ና እንጀራውን አነሣ- እነዚህ በዘመኑ አንድ ማዕድ ተዋጽኦዎች ናቸው። ከዚያም እነዚህን ሁለት ነገሮች ለአማኞች ትርጉም ወደሚሰጡ ልምምዶች ቀየራቸው። ይሁንና የልምምዱ እሴት የሚወሰነው በተሳታፊዎች የልብ ሁኔታ ላይ ነው፤ በቆሮንቶስ የነበረው ችግርም ይኸው ነው።

ባልተዘጋጀ ልብ ወደ ኅብረቱ መምጣት ከባድ ነገር ነው። በግድየለሽነት መንፈስም የጌታን እራት መቀበል ከባድ ነገር ነው። ቆሮንቶሳውያን በጌታ እራት አቀባበላቸው ኃጢአት ያደርጉ ስለነበር እግዚአብሔር ቀጥቶአቸዋል። «ስለዚህ በእናንተ መካከል የደከሙና የታመሙ ብዙዎች አሉ አያሌዎችም አንቀላፍተዋል [ሞተዋል]» (ቁ. 30)።

በትክክለኛ ልብ ከቀረበው የጌታ እራት ለመንፈሳዊ እድገት ና ባርኮት ድል ይሰጠናል። ይህ እራት ቅጣት ሳይሆን በረከት እንዲያመጣልን ምን እናድርግ?

በመጀመሪያ፥ ወደ ኋላ መመልከት አለብን (11፡23-26)። የተቆረሰው እንጀራ ለእኛ የተሰጠውን የክርስቶስ ሥጋ ያሳስበናል፤ ጽዋውም የፈሰሰውን ደሙን ያስታውሰናል። ኢየሱስ ተከታዮቹ ሞቱን እንዲያስታውሱ መፈለጉ ያልተለመደ ነገር ነው። ብዙዎቻችን የወደድናቸው እንዴት እንደ ሞቱ ለመርሳት እንጥራለን፤ ነገር ግን ኢየሱስ እንዴት እንደ ሞተ እንድናስታውስ ይፈልጋል። ለምን?

ምክንያቱም ክርስቲያን እንደመሆናችን ያለን ነገር በሙሉ ማዕከል የሚያደርገው ይህን ሞቱን ነው።

መሞቱን ማስታወስ ያለብን፥ የወንጌል መልእክት አንዱ ክፍል ስለሆነ ነው። «ክርስቶስ. . . ሞተ፥ ተቀበረም. . .» (15፡3–4)። ኃጢአተኞችን የሚያድነው የጌታችን ሕይወት፥ ወይም ትምህርቶቹ ሳይሆኑ ሞቱ ነው። በዚህን ምክንያት ለምን እንደ ሞተ እናስታውሳለን። ክርስቶስ ስለ ኃጢአተኞች ሞተ፤ ልንከፍለው የማንችለውን ዕዳ በመክፈል፥ እርሱ የእኛ ምትክ ሆነ (ኢሳ. 53፡6፤ 1ኛ ጴጥ. 2፡24)።

እንዴት እንደ ሞተም ማስታወስ አለብን–በፈቃደኝነት፥ በየዋህነት፥ ፍቅሩን ለእኛ በመግለጥ ነው (ሮሜ 5፡8)። ሥጋውን ለክፉዎች እጅ አሳልፎ ሰጠ፤ በሰውነቱም የዓለምን ኃጢአት ተሸከመ።

ይሁንና ይህ «ማስታወስ» ታሪካዊ እውነታዎችን እንዲያው ማስታወስ አይደለም። በመንፈሳዊ እውነታዎች ውስጥ መሳተፍ ነው። በጌታ እራት ወቅት እየዘርን የምናደንቀው ሐውልት የለም። ልባችን በእምነት ሲዘረጋ ሕያው ከሆነ አዳኝ ጋር ኅብረት እናደርጋለን።

ሁለተኛ፥ ወደፊት መመልከት አለብን (11፡26)። ይህን እራት «እርሱ እስኪመለስ ድረስ» እንወስደዋለን። የኢየሱስ ክርስቶስ መመለስ የቤተ ክርስቲያን ና የእያንዳንዱ ክርስቲያን የተባረከ ተስፋ ነው። ኢየሱስ ለእኛ የሞተ ብቻ ሳይሆን እንደገና በመነሣት ወደ ሰማይ አርጓል፤ እናም አንድ ቀን ተመልሶ መጥቶ ወደ ሰማይ ይዘን ይሄዳል። ዛሬ መሆን የሚገባንን ሁሉ አልሆንንም፤ ነገር ግን እርሱን በምናይበት ጊዜ፥ «እርሱን እንመስላለን» (1ኛ ዮሐ. 3፡2)።

ሦስተኛ፥ ወደ ራሳችን መመልከት አለብን (11፡27–28፥ 31–32)። ጳውሎስ የጌታን እራት ለመውሰድ *ብቁ ሆነን መገኘት* አለብን ማለቱ ሳይሆን፥ *ብቃት ባለው ሁኔታ* ወይም መንገድ መውሰድ አለብን ማለቱ ነው። በስኮትላንድ በተደረገ የጌታ እራት አገልግሎት ከምእመናኑ እንዲት ሴት ከሽማግሌው እጅ እንጀራውን እና ጽዋውን መቀበል ትታ ቁጭ ብላ ስታለቅስ መጋቢው አስተዋላት። መጋቢው ማዕዱን ትቶ ሄደና አጠገቧ ሆኖ « ውሰጂው የእኔ እመቤት፥ *ይህ ለኮ ለኃጢአተኞች ነው!»* አላት። በእርግጥም ነው፤ ነገር ግን፥ በእግዚአብሔር ጸጋ የዳኑ ኃጢአተኞች ይህን እራት ኃጢአታዊ በሆነ ሁኔታ ማስተናገድ የለባቸውም።

ከቡር በሆነ መንገድ መካፈል ካለብን፥ የገዛ ልባችንን መመርመር፥ በኃጢአቶቻችን መፍረድ እና ለጌታ መናዘዝ አለብን። በሕይወታችን

ንስሐ ያልገባነው ኃጢአት ይዘን ወደ ማዕዱ መቅረብ የክርስቶስ ሥጋ እና ደም ተጠያቂ መሆን ነው፤ ምክንያቱም እርሱን በመስቀል ላይ የቸነከረው ኃጢአት ነው። ኃጢአቶቻችንን ራሳችን ካልፈረድንባቸው፥ ንስሐ ገብተን እስከምንተዋቸው ድረስ እግዚአብሔር በእኛ ላይ ፍርዱን ና ቅጣቱን ያመጣል።

ቆሮንቶሳውያን ራሳቸውን መመርመሩን ችላ ብለው ሌላውን ሁሉ በመመርመሩ ረቀቁበት። ቤተ ክርስቲያን በምትሰባሰብበት ጊዜ የራሳቸውን ኃጢአት ማወቅ ተስኖአቸው እያለ የሌሎችን እንደሚከታተሉ «ሃይማኖታዊ መርማሪዎች» መሆን የለብንም። ክብር በጎደለው መንገድ ብንመገብ ና ብንጠጣ፥ የምንበላው ና የምንጠጣው ፍርድን ነው፤ ይህ ደግሞ በቀላሉ የሚታይ ጉዳይ አይደለም።

ቅጣቱ እግዚአብሔር ወንድ ና ሴት ልጆቹን እንዲጠነክሩ የሚያበረታታበት የፍቅር አያያዝ ነው (ዕብ. 12፡ 1–11)። እርሱ በወንጀለኛ ላይ የሚፈርድ ዳኛ ሳይሆን፥ የማይታዘዙ (ምናልባትም የደነደኑ) ልጆቹን የሚቀጣ አፍቃሪ አባት ነው። ቅጣት እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን ፍቅር ያረጋግጥልናል፤ ከተባበርነው ደግሞ ቅጣት የእግዚአብሔርን ሕይወት በእኛ ውስጥ ይሠራል።

በመጨረሻም፥ ወደ ዙሪያችን መመልከት አለብን (11፡33–34)። ዙሪያችንን መመልከት ያለብን ሌሎች አማኞችን ለመተቸት ሳይሆን፥ ነገር ግን የጌታን ሥጋ ለመለየት ነው (ቁ. 29)። ይህ ምናልባት ጣምራ ትርጉም ይሰጣል። *ሥጋውን* በእንጀራው ውስጥ፥ ነገር ግን ቤተ ክርስቲያን የክርስቶስ አካል ስለሆነች ደግሞ በዙሪያችን ባለችው ቤተ ክርስቲያን ውስጥ መለየት አለብን። «አንድ እንጀራ ስለሆነ፥ እኛ ብዙዎች አንድ *ሥጋ* ነን» (1ኛ ቆሮ. 10፡17)። የጌታ እራት የቤተ ክርስቲያን ጎብረት መገለጫ መሆን ነበረበት፤ ነገር ግን በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ብዙ ጎብረት አልነበረም። እንዲያውም፥ የጌታን እራት ማክበራቸው ለክፍፍላቸው መግለጫ ሆኖ ነበር።

የጌታ እራት የአንድ ቤተሰብ ማዕድ ነው። የቤተሰቡ ባለቤትም ልጆቹ እርስ በርስ እንዲዋደዱ ና አንዱ ለአንዱ እንዲጠነቀቅ ይፈልጋል። ከአማኝ ወገኖቹ ተለያይቶ እያለ በዚሁ ጊዜ ደግሞ ወደ ጌታ መጠጋት ለእውነተኛ ክርስቲያን ሊሆንለት አይችልም። እርስ በርስ ሳንዋደድ እንዴት አድርገን የጌታን ሞት እናስባለን? «ወዳጆች ሆይ፥ እግዚአብሔር እንዲህ አድርጎ ከወደደን እኛ ደግሞ እርስ በርሳችን ልንዋደድ ይገባናል» (1ኛ ዮሐ. 4፡11)።

ማንም እውነተኛ አማኝ ያልሆነ ወደ ማዕዱ መምጣት የለበትም። ይህ ብቻ ሳይሆን እውነተኛው አማኝም ቢሆን ልቡ ከእግዚአብሔር

እና ክክርስቲያን ወገኖቹ ጋር ትክክል ካልሆነ ወደ ማዕዱ መቅረብ የለበትም። ከተካፋዮቹ ማንም በራሳቸው ላይ ቅጣትን እንዳይጋብዙ ብዙ አብያተ ክርስቲያናት የጌታን እራት ከመካፈላቸው በፊት መንፈሳዊ ዝግጅት የሚያደርጉት ለዚህ ነው። አንድ የቤተ ክርስቲያን አባል ወደ እኔ ቀርቦ ስለደረሰበት ግላዊ ሽንፈት ያጫወተኝ ትዝ ይለኛል። ችግሩ መንፈሳዊ ሕይወቱን ከመጉዳት አልፎ በሌሎችም ዘንድ «በመለፈፉ» በእርሱ እና በቤተ ክርስቲያን ላይ ነቀፋን ሊያመጣ የተቃረበ ነበር።

«ይህን ለማስተካከል ምን ላድርግ?» አለኝ። ሁኔታው በእርግጥ ኃጢአቱን እንደፈረደበት እና ንስሐ እንደገባበት አሳመነኝ። በተከታዩ ሳምንት የጌታን እራት እንደምናዘጋጅ ነገርሁትና የጌታን ምሪት እንዲጠይቅም አሳሰብሁት። በምሽቱ የጌታ እራት ላይ፥ ከዚህ ቀደም አድርጌው በማላውቀው መንገድ አገልግሎቱን ጀመርሁ። «ከቤተ ክርስቲያን ጋር የሆነ ነገር ለመካፈል የሚያስብ ሰው አለ?» ብዬ ጠየቅሁ። ንስሐ የሚገባው ወዳጄ ተነሥቶ በእግሩ ቆመና ወደፊት ተራምዶ እማዕዱ ቦታ ተገናኘኝ። በተረጋጋ፥ አጠር ባለ ቃል፥ ኃጢአት እንደሠራ እና ቤተ ክርስቲያንን ይቅርታ እንደሚጠይቅ ተናገረ። ከመንፈስ የመጣ የፍቅር ማዕበል በጉባኤው ላይ ሲወርድ ተሰማን። ሰዎችም በግልጽ ያለቅሱ ነበር። በዚያን ምሽት የጌታ እራት መታሰቢያ፥ በትክክል የጌታን ሥጋ ለይተን አወቅን።

ምንም እንኳ የኃጢአት ንስሐ አስፈላጊ ቢሆንም፥ የጌታ እራት የኃጢአት መንሥኤ መንፈሳዊ የመመርመሪያ እና የልቅሶ ጊዜ እንዲሆን አይጠበቅም። የምስጋና እና ጌታን ለማየት በሐሴት የምንጠባበቅበት ጊዜ መሆን አለበት! ሥቃይ ና ሞት እየጠበቀው ቢሆንም እንኳ ኢየሱስ ምስጋናን አቀረበ። እኛም እንዲሁ ምስጋና እንስጥ።